

دوم پادشاهان

خداوند اخزیا را مجازات می‌کند

از آسمان نازل شود و تو و پنجاه سربازت را نابود کند!» ناگهان آتش از آسمان نازل شد و آن سردار و سربازانش را کشت.

¹¹پس پادشاه سردار دیگری را با پنجاه سرباز فرستاد تا به ایلیا بگوید: «ای مرد خدا، پادشاه دستور می‌دهد فوری پایین بیایی.»

¹²ایلیا جواب داد: «اگر من مرد خدا هستم آتش از آسمان نازل شود و تو و پنجاه سربازت را نابود کند!» بار دیگر آتش خدا از آسمان فرود آمد و آنها را نیز کشت.

¹³بار دیگر پادشاه پنجاه سرباز فرستاد، ولی این بار فرمانده آنها در حضور ایلیا زانو زده، با التماس گفت: «ای مرد خدا، جان من و جان این پنجاه نفر خدمتگزارت را حفظ کن. ¹⁴بر من رحم کن! ما را مانند آن دو سردار و افرادش نابود نکن.»

¹⁵اتگاه فرشته خداوند به ایلیا گفت: «نترس! همراه او برو.» پس ایلیا همراه آن سردار نزد پادشاه رفت.

¹⁶ایلیا به پادشاه گفت: «خداوند می‌فرماید: چرا قاصدان نزد بلزبوب خدای عقرون می‌فرستی تا درباره بیهودیت از او سؤال کنند؟ آیا به این دلیل چنین کردی که در اسرائیل خدایی نیست تا از او بپرسی؟ چون این کار را کرده‌ای، از بستر بیماری برنخواهی خاست و خواهی مرد.»

¹⁷پس اخزیا مرد، همانطور که خداوند بوسیله ایلیا خبر داده بود؛ و چون پسری نداشت که جانشینش شود، برادرش یورام بجای او پادشاه شد. این واقعه در سال دوم سلطنت یهورام (پسر یهوشافاط) پادشاه یهودا اتفاق افتاد. ¹⁸شرح بقیه رویدادهای سلطنت اخزیا و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» ثبت شده است.

ایلیا به آسمان می‌رود

زمان آن رسیده بود که خداوند ایلیا را از گردباد به آسمان ببرد. ایلیا وقتی با الیشع از

1 بعد از مرگ اخاب، پادشاه اسرائیل، قوم مواب سر به شورش گذاشتند و از پرداخت باج و خراج به اسرائیل امتناع ورزیدند.

²در آن روزها اخزیا، پادشاه جدید اسرائیل از ایوان طبقه بالای قصر خود در سامره به زیر افتاده، بشدت مجروح شده بود. وی قاصدانی به معبد بلزبوب، بت اهالی عقرون فرستاد تا بپرسند که آیا بهبود خواهد یافت یا نه.

³اما فرشته خداوند به ایلیای نبی دستور داد تا خود را به قاصدان پادشاه برساند و بگوید: «آیا در اسرائیل خدایی نیست که شما نزد بلزبوب خدای عقرون می‌روید تا از او بپرسید که پادشاه بهبود می‌یابد یا نه؟ ⁴به پادشاه بگویید که خداوند می‌فرماید: چون چنین کاری کرده‌ای از بستر بیماری بر نخواهی خاست و خواهی مرد.»

⁵فرستادگان وقتی این خبر را از زبان ایلیا شنیدند فوری نزد پادشاه بازگشتند. پادشاه از ایشان پرسید: «چرا به این زودی بازگشتید؟»

⁶گفتند: «در راه با شخصی روبرو شدیم و او به ما گفت تا نزد شما بازگردیم و بگوییم که خداوند می‌فرماید: چرا قاصدان می‌فرستی تا از بلزبوب خدای عقرون سؤال کنند؟ مگر در اسرائیل خدایی وجود ندارد؟ حال که چنین کرده‌ای، از بستر بیماری بر نخواهی خاست و خواهی مرد.»

⁷پادشاه پرسید: «ظاهر این شخص چگونه بود؟»
⁸گفتند: «پوستینی بر تن داشت و کمربندی چرمی بر کمر بسته بود.»

پادشاه گفت: «او همان ایلیای نبی است!» ⁹پس سرداری را با پنجاه سرباز مأمور کرد تا او را بیاورند. آنها او را در حالی که روی تپه‌ای نشسته بود پیدا کردند. آن سردار به ایلیا گفت: «ای مرد خدا، پادشاه دستور داده است همراه ما بیایی.»

¹⁰ولی ایلیا جواب داد: «اگر من مرد خدا هستم، آتش

¹¹ ادراحا لیکه آن دو با هم قدم می‌زدند و صحبت می‌کردند، ناگهان عرب‌های آتشین که اسبان آتشین آن را می‌کشیدند، ظاهر شد و آن دو را از هم جدا کرد و ایلیا در گردباد به آسمان بالا رفت. ¹² الیشع این را دید و فریاد زد: «ای پدرم! ای پدرم! تو مدافع نیرومند اسرائیل بودی!» پس از آن الیشع دیگر او را ندید.

سپس الیشع ردای خود را پاره کرد ¹³ و ¹⁴ ردای ایلیا را که افتاده بود، برداشت و به کنار رود اردن بازگشت و آن را به آب زد و با صدای بلند گفت: «کجاست خداوند، خدای ایلیا؟» آب دو قسمت شد و الیشع از راه خشک وسط آن عبور کرد.

¹⁵ گروه انبیای اریحا چون این واقعه را دیدند گفتند: «قدرت روح ایلیا بر الیشع قرار گرفته است!» سپس به استقبالش رفتند و او را تعظیم کرده، گفتند: ¹⁶ «اجازه بفرمایید پنجاه نفر از مردان قوی خود را به جستجوی مولای شما بفرستیم، شاید روح خداوند او را به کوهی یا دره‌ای برده باشد.»

الیشع گفت: «نه، آنها را نفرستید.»

¹⁷ ولی آنها انقدر اصرار کردند که سرانجام الیشع با رفتن ایشان موافقت نمود. پس آن پنجاه نفر رفتند و سه روز جستجو کردند؛ ولی ایلیا را نیافتند.

¹⁸ وقتی بازگشتند، الیشع هنوز در اریحا بود و به ایشان گفت: «مگر به شما نگفتم نروید؟»

معجزات الیشع

¹⁹ در این هنگام، چند نفر از اهالی شهر اریحا نزد الیشع آمده، به او گفتند: «همانطور که می‌دانید شهر ما در جای خوبی قرار دارد، ولی آب آن سالم نیست و باعث بی‌حاصلی زمین ما می‌شود.»

²⁰ الیشع گفت: «در یک طشت تازه نمک بریزید و نزد من بیاورید.» طشت را آوردند. ²¹ الیشع به سر چشمه شهر رفت و نمک را در آن ریخته، گفت: «خداوند این آب را سالم کرده است تا پس از این دیگر موجب بی‌حاصلی زمین و مرگ نشود.» ²² آب آن شهر همانگونه که الیشع گفته بود از آن پس سالم شد.

شهر جلجال خارج می‌شد، به او گفت: «تو در اینجا بمان، چون خداوند به من فرموده است به بیت‌نیل بروم.»

ولی الیشع جواب داد: «به خداوند زنده و به جان تو قسم، من از تو جدا نمی‌شوم!»

پس با هم به بیت‌نیل رفتند. ³ گروهی از انبیا که در بیت‌نیل بودند به استقبال آنان آمده، به الیشع گفتند: «آیا می‌دانی که امروز خداوند قصد دارد مولای تو را از تو بگیرد؟»

الیشع جواب داد: «بلی، می‌دانم. ساکت باشید!»

⁴ سپس ایلیا به الیشع گفت: «همین جا بمان، چون خداوند به من فرموده است به شهر اریحا بروم.»

اما الیشع باز جواب داد: «به خداوند زنده و به جان تو قسم، من از تو جدا نمی‌شوم.» پس با هم به اریحا رفتند.

در آنجا هم گروه انبیای اریحا نزد الیشع آمده، از او پرسیدند: «آیا خبر داری که خداوند می‌خواهد امروز مولایت را از تو بگیرد؟»

او گفت: «بلی، می‌دانم. ساکت باشید!»

⁶ آنگاه ایلیا به الیشع گفت: «در اینجا بمان، زیرا خداوند فرموده است بطرف رود اردن بروم.»

اما الیشع مثل دفعات پیش جواب داد: «به خداوند زنده و به جان تو قسم، من از تو جدا نمی‌شوم.» پس

با هم رفتند و در کنار رود اردن ایستادند، در حالیکه پنجاه نفر از گروه انبیا از دور ایشان را تماشا می‌کردند. ⁸ آنگاه ایلیا ردای خود را بپچیده آن را به آب زد. آب رودخانه دو قسمت شد و ایلیا و الیشع از راه خشک وسط آن عبور کردند.

⁹ وقتی به آنسوی رود اردن رسیدند، ایلیا به الیشع گفت: «پیش از آنکه به آسمان بروم بگو چه می‌خواهی تا برایت انجام دهم.»

الیشع جواب داد: «دو برابر قدرت روح خود را به من بده!»

¹⁰ ایلیا گفت: «چیز دشواری خواستی. اگر وقتی به آسمان می‌روم مرا ببینی، آنگاه آنچه خواستی به تو داده خواهد شد؛ در غیر اینصورت خواسته‌ات برآورده نخواهد شد.»

¹⁰ایورام، پادشاه اسرائیل، با اندوه گفت: «حالا چه کنیم؟ خداوند، ما سه پادشاه را به اینجا آورده است تا ما را مغلوب پادشاه موآب کند.»

¹¹اما یهوشافاط، پادشاه یهودا، پرسید: «آیا از انبیای خداوند کسی همراه ما نیست تا از جانب خداوند به ما بگوید چه باید کرد؟ یکی از افراد یورام جواب داد: «الیسع که خادم ایلیا بود، اینجاست.»

¹²یهوشافاط گفت: «او نبی راستین خداوند است.» پس پادشاهان اسرائیل و یهودا و ادوم نزد الیسع رفتند تا با او مشورت نمایند که چه کنند.

¹³الیسع به پادشاه اسرائیل گفت: «چرا نزد من آمده‌ای؟ برو با انبیای پدر و مادرت مشورت کن!» اما یورام پادشاه جواب داد: «نه! چون این خداوند است که ما سه پادشاه را به اینجا آورده تا مغلوب پادشاه موآب شویم!»

¹⁴الیسع گفت: «به ذات خداوند قادر متعال که خدمت می‌کنم قسم، اگر بخاطر یهوشافاط، پادشاه یهودا نبود من حتی به تو نگاه هم نمی‌کردم.¹⁵ حال، نوازنده‌ای نزد من بیارید.» وقتی نوازنده شروع به نواختن کرد، کلام خداوند بر الیسع نازل شد.¹⁶ او گفت:

«خداوند می‌فرماید: بستر خشک این رودخانه را پر از گودال کنی تا من آنها را از آب مملو سازم.¹⁷ باد و باران خواهید دید، اما رودخانه خشک پر از آب می‌شود تا هم خودتان سیراب شوید و هم چهارپایانتان.¹⁸ خداوند کار بزرگتری نیز انجام خواهد داد؛ او شما را بر موآب پیروز خواهد کرد!¹⁹ بهترین شهرها و استحکامات ایشان را از بین خواهید برد، درختان میوه را خواهید برید، چشمه‌های آب را مسدود خواهید کرد و مزارع حاصلخیز ایشان را با سنگها پر نموده، آنها را از بین خواهید برد.»

²⁰صبح روز بعد، هنگام تقدیم قربانی صبحگاهی، از راه ادوم آب جاری شد و طولی نکشید که همه جا را فرا گرفت.

²¹وقتی مردم موآب شنیدند که سه سپاه متحد بطرف آنها پیش می‌آیند، تمام کسانی را که می‌توانستند

²²الیسع از اریحا عازم بیتخیل شد. در بین راه عده‌ای پسر نوجوان از شهری بیرون آمدند و او را به باد مسخره گرفته، گفتند: «ای کچل از اینجا برو. ای کچل از اینجا برو.»²⁴ او نیز برگشت و به نام خداوند آنها را نفرین کرد. آنگاه دو خرس از جنگل بیرون آمدند و چهل و دو نفر از آنان را پاره کردند.²⁵ سپس الیسع به کوه کرمل رفت و از آنجا به سامره بازگشت.

جنگ بین اسرائیل و موآب

یورام پسر اخاب، سلطنت خود را بر اسرائیل در هجدهمین سال سلطنت یهوشافاط، پادشاه یهودا آغاز کرد و دوازده سال پادشاهی نمود. پایتخت او سامره بود.² یورام نسبت به خداوند گناه ورزید ولی نه به اندازه پدر و مادرش. او مجسمه بعل را که پدرش ساخته بود، خراب کرد. ثبا وجود این، او نیز از گناهان یربعام (پسر نباط) که اسرائیل را به بتپرستی کشانیده بود پیروی نمود، از آنها دست برنداشت.

⁴الیسع، پادشاه موآب که هر سال از گله‌های خود صد هزار بره و نیز پشم صد هزار قوچ به اسرائیل باج می‌داد، تبع از مرگ اخاب، از پرداخت باج به اسرائیل امتناع ورزید.⁶ پس یورام از پایتخت خارج شد تا سپاه اسرائیل را جمع کند.⁷ سپس این پیغام را برای یهوشافاط، پادشاه یهودا فرستاد:

«پادشاه موآب از فرمان من سرپیچی کرده است. آیا مرا در جنگ با او کمک خواهی کرد؟»

یهوشافاط در جواب او گفت: «البته که تو را کمک خواهم کرد. من و تمام افراد و اسبانم زیر فرمان تو هستیم.⁸ از کدام طرف باید حمله را شروع کرد؟»

یورام جواب داد: «از بیابان ادوم حمله می‌کنیم.»⁹ پس سپاه اسرائیل و یهودا و نیز نیروهای ادوم با هم متحد شده، رهسپار جنگ شدند. اما پس از هفت روز پیشروی در بیابان، آب تمام شد و افراد و چهارپایان تشنه شدند.

³الیشع به او گفت: «پس برو و تا آنجا که می‌توانی از همسایگانگت کوزه‌های خالی جمع کن. ⁴سپس با دو پیسرت به خانه برو و در را از پشت ببند. آنگاه از آن روغن زیتون در تمام کوزه‌ها بریز. وقتی پر شدند آنها را یکی‌یکی کنار بگذار.»

⁵پس آن زن چنین کرد. پسرانش کوزه‌ها را می‌آوردند و او هم آنها را یکی پس از دیگری پر می‌کرد. ⁶طولی نکشید که تمام کوزه‌ها پر شدند.

زن گفت: «باز هم بیاورید.» یکی از پسرانش جواب داد: «دیگر ظرفی نمانده است.» آنگاه روغن قطع شد.

⁷زن رفت و موضوع را برای الیشع تعریف کرد. الیشع به او گفت: «برو روغن را بفروش و قرصت را پس بده و پول کافی برای امرار معاش خود و پسرانت نیز باقی خواهد ماند.»

الیشع مرده‌ای را زنده می‌کند

⁸روزی الیشع به شهر شونیم رفت. زن سرشناسی از اهالی شهر به اصرار او را برای صرف غذا به خانه‌اش دعوت کرد. از آن پس، الیشع هر وقت گذرش به آن شهر می‌افتاد، برای صرف غذا به خانه او می‌رفت.

⁹آن زن به شوهرش گفت: «مطمئن هستم این مردی که اغلب به خانه ما می‌آید، نبی و مرد مقدسی است.»

¹⁰آبیا روی پشت بام اتاقی کوچک برایش بسازیم و در آن تختخواب و میز و صندلی و چراغ بگذاریم تا هر وقت بیاید در آن استراحت کند.»

¹¹12 یکروز که الیشع به شونیم آمده، در آن اتاق استراحت می‌کرد، به نوکرش جیحزی گفت: «زن صاحب خانه را صدا بزن تا با او صحبت کنم.»

وقتی زن آمد ¹³الیشع به جیحزی گفت: «از او بپرس برای جبران زحماتی که برای ما کشیده است چه کاری می‌توانیم برایش بکنیم؟ آیا می‌خواهد که من سفارش او را به پادشاه یا فرمانده سپاه بکنم؟»

زن گفت: «من در میان اقوام خود زندگی می‌کنم و به چیزی احتیاج ندارم.»

بجنگند، از پیر و جوان، جمع کردند و در مرز کشور خود موضع گرفتند. ²²ولی صبح روز بعد، وقتی آفتاب برآمد و بر آن آب تابید، موآبی‌ها از آنطرف، آب را مثل خون، سرخ دیدند. ²³و فریاد برآوردند: «نگاه کنید! سربازان سه پادشاه دشمن به جان هم افتاده، خون یکدیگر را ریخته‌اند! برویم غارتشان کنیم!»

²⁴اما همینکه به اردوگاه اسرائیل رسیدند سربازان اسرائیلی به آنها حمله کردند. سپاه موآب تارومار شد. سربازان اسرائیلی وارد سرزمین موآب شدند و به کشتار موآبی‌ها پرداختند. ²⁵آنها شهرها را خراب کردند و مزارع حاصلخیز را با سنگها پر ساخته آنها را ویران نمودند، چشمه‌های آب را مسدود کردند و درختان میوه را بریدند. سرانجام فقط پایتخت آنان، قیرحارست باقی ماند که آن را هم فلاخن‌اندازان محاصره کرده، به تصرف درآوردند.

²⁶وقتی پادشاه موآب دید که جنگ را باخته است، هفتصد مرد شمشیر زن با خود برداشت تا محاصره را بشکند و نزد پادشاه انوم فرار کند، اما نتوانست. ²⁷پس پسر بزرگ خود را که می‌بایست بعد از او پادشاه شود گرفته، روی حصار شهر برای بت موآبی‌ها قربانی کرد. با دیدن این منظره نفرت‌انگیز، سربازان اسرائیل عقب‌نشینی کرده، به کشور خود بازگشتند.

الیشع به بیوه زنی کمک می‌کند

روزی بیوه یکی از مردان گروه انبیا نزد الیشع آمده، با التماس گفت: «شوهرم مرده است. همانطور که می‌دانید او مرد خداترسی بود. وقتی مرد، مبلغی قرض داشت. حالا طلبکار پولش را می‌خواهد و می‌گوید که اگر قرضم را ندهم دو پسر مرا غلام خود می‌کند و با خود می‌برد.» ²الیشع پرسید: «چه کاری می‌توانم برایت بکنم؟ در منزل چه داری؟»

زن جواب داد: «جز کوزه‌های روغن زیتون چیزی ندارم.»

نداشته باش. او سخت غصه‌دار است، اما خداوند در این مورد چیزی به من نگفته است.»

²⁸زن گفت: «این تو بودی که گفتم من صاحب پسری می‌شوم و من از تو التماس کردم که به من دروغ نگویی!»

²⁹الیسع به جیحزی گفت: «زود باش، عصای مرا بردار و راه بیفت! در راه با هیچکس حرف نزن، عجله کن! وقتی به آنجا رسیدی عصا را روی صورت پسر بگذار.»

³⁰ولی آن زن گفت: «به خداوند زنده و به جان تو قسم، من بدون تو به خانه باز نمی‌گردم.» پس الیسع همراه او رفت.

³¹جیحزی جلوتر از ایشان حرکت کرده، رفت و عصا را روی صورت پسر گذاشت، ولی هیچ اتفاقی نیفتاد و هیچ اثری از حیات در پسر دیده نشد. پس نزد الیسع بازگشت و گفت: «پسر زنده نشد.»

³²وقتی الیسع آمد و دید پسر مرده روی رختخوابش است، ³³به تنهایی داخل اتاق شد و در را از پشت بست و نزد خداوند دعا کرد. ³⁴سپس روی جسد پسر دراز کشید و دهان خود را بر دهان او، چشم خود را روی چشم او، و دست خود را بر دستش گذاشت تا بدن پسر گرم شد. ³⁵الیسع برخاست و چند بار در اتاق از این سو به آن سو قدم زد و باز روی جسد پسر دراز کشید. این بار پسر هفت بار عطسه کرد و چشمانش را گشود. ³⁶الیسع، جیحزی را صدا زد و گفت: «مادر پسر را صدا بزن.» وقتی او وارد شد، الیسع گفت: «پسرت را بردار!» ³⁷زن به پاهای الیسع افتاد و بعد پسر خود را برداشت و بیرون رفت.

دو معجزه دیگر از الیسع

³⁸الیسع به لجالال بازگشت. در آنجا قحطی بود. یک روز که گروه انبیا نزد الیسع جمع شده بودند، او به خادمش گفت: «دیگ بزرگی بردار و برای انبیا آش بپز.» ³⁹یکی از انبیا به صحرا رفت تا سبزی بچیند. او مقداری کدوی صحرائی با خود آورد و بدون آنکه بداند سمی هستند آنها را خرد کرده، داخل دیگ

¹⁴الیسع از جیحزی پرسید: «پس برای این زن چه باید کرد؟»

جیحزی گفت: «او پسری ندارد و شوهرش نیز پیر است.»

¹⁵الیسع گفت: «پس او را دوباره صدا کن.»

آن زن برگشت و کنار در ایستاد. الیسع به او گفت: «سال دیگر همین وقت صاحب پسری خواهی شد.» زن گفت: «ای سرور من، ای مرد خدا، این حقیقت ندارد!»

¹⁷اما بعد از چندی آن زن طبق کلام الیسع آبستن شد و پسری بدنیا آورد.

¹⁸پسر بزرگ شد. یک روز نزد پدرش که با دروگران کار می‌کرد، رفت. ¹⁹در آنجا ناگهان فریاد زد: «آخ سرم، آخ سرم!»

پدرش به یکی از نوکران گفت: «او را به خانه نزد مادرش ببر.»

²⁰آن نوکر او را به خانه برد و مادرش او را در آغوش گرفت. ولی نزدیک ظهر آن پسر مرد. ²¹مادرش او را برداشت و به اتاق الیسع برد و جسد او را روی تختخواب گذاشت و در را بست. ²²سپس برای شوهرش این پیغام را فرستاد: «خواهش می‌کنم یکی از نوکران را با الاغی بفرست تا نزد آن مرد خدا بروم. زود بر می‌گردم.»

²³شوهرش گفت: «چرا می‌خواهی پیش او بروی؟ امروز که روز عبادت نیست.»

اما زن گفت: «موضوع مهمی نیست.»

²⁴پس زن الاغ را پالان کرد و به نوکرش گفت: «عجله کن! الاغ را تند بران و تا وقتی من نگفتم، نایست.»

²⁵وقتی به کوه کرمل رسید، الیسع او را از دور دید و به جیحزی گفت: «ببین! او همان زن شونمی است که می‌آید.» ²⁶به استقبالش برو و بپرس چه شده است. ببین آیا شوهر و پسرش سالم هستند.»

زن به جیحزی گفت: «بلی، همه سالمند.»

²⁷اما وقتی به بالای کوه نزد الیسع رسید در حضور او به خاک افتاد و به پایش چسبید. جیحزی سعی کرد او را عقب بکشد، ولی الیسع گفت: «با او کاری

«حامل این نامه خدمتگزار من نعمان است. می‌خواهم از مرض جذام او را شفا دهی.»

⁷پادشاه اسرائیل وقتی نامه را خواند لباس خود را پاره کرد و گفت: «پادشاه سوریه این مرد جذامی را نزد من فرستاده است تا شفایش دهم! مگر من خدا هستم که بمیرانم و زنده کنم؟ او می‌خواهد با این بهانه باز به ما حمله کند.»

⁸ولی وقتی الیشع نبی از موضوع باخبر شد این پیغام را برای پادشاه اسرائیل فرستاد: «چرا نگران هستی؟ نعمان را نزد من بفرست تا بداند در اسرائیل نبی‌ای هست.»

⁹پس نعمان با اسبان و عربابه‌هایش آمده، نزد در خانه الیشع ایستاد. ¹⁰الیشع یک نفر را فرستاد تا به او بگوید که برود و هفت مرتبه خود را در رود اردن بشوید تا از مرض جذام شفا پیدا کند. ¹¹اما نعمان خشمگین شد و گفت: «خیال می‌کردم این مرد نزد من بیرون می‌آید و دست خود را روی محل جذام تکان داده، نام خداوند، خدای خود را می‌خواند و مرا شفا می‌دهد. ¹²آیا رودهای ایبانه و فرفر دمشق از تمام رودهای اسرائیل بهتر نیستند؟ می‌توانم در آن رودها بنم را بشویم و از این مرض جذام آزاد شوم.» این را گفت و خشمگین از آنجارت.

¹³ولی همراهانش به او گفتند: «ای سرور ما، اگر آن نبی کار سختی از شما می‌خواست آیا انجام نمی‌دادید؟ شستشو در رودخانه کار سختی نیست. این کار را بکنید و آزاد شوید.»

¹⁴پس همانگونه که الیشع به او گفته بود، به سوی رود اردن شتافت و هفت بار در آن فرو رفت و شفا یافت و پوست بدنش مانند پوست بدن یک نوزاد، تر و تازه شد. ¹⁵او به اتفاق تمام همراهانش نزد الیشع نبی بازگشت و به احترام در حضور او ایستاد و گفت: «حال دریافتیم که در سراسر جهان خدایی جز خدای اسرائیل نیست. اکنون خواهش می‌کنم هدایای مرا بپذیر.»

¹⁶ولی الیشع پاسخ داد: «به خداوند زنده که خدمتش می‌کنم قسم که هدایای تو را قبول نخواهم کرد.» الیشع با وجود اصرار زیاد نعمان، هدایا را نپذیرفت.

ریخت. ⁴⁰هنگام صرف آش، وقتی از آن کمی چشیدند، فریاد برآورده، به الیشع گفتند: «ای مرد خدا، داخل این آش سم است!». پس نتوانستند آن را بخورند.

⁴¹الیشع گفت: «مقداری آرد بیاورید.» آرد را داخل آش ریخت و گفت: «حالا بکشید و بخورید.» آش دیگر سمی نبود.

⁴²یکروز مردی از بل شلیشه یک کیسه غله تازه و بیست نان جو از نویر محصول خود برای الیشع آورد. الیشع به خادمش گفت: «اینها را به گروه انبیا بده تا بخورند.»

⁴³خادمش با تعجب گفت: «چطور می‌شود شکم صد نفر را با این خوراک سیر کرد؟»

ولی الیشع گفت: «بده بخورند، زیرا خداوند می‌فرماید همه سیر می‌شوند و مقداری هم باقی می‌ماند!»

⁴⁴پس نان را پیش آنها گذاشت و همانگونه که خداوند فرموده بود، همه سیر شدند و مقداری هم باقی ماند.

شفا ی نعمان، فرمانده سپاه سوریه

پادشاه سوریه برای نعمان فرمانده سپاه خود **5** ارزش و احترام زیادی قائل بود، زیرا خداوند بدست او پیروزی‌های بزرگی نصیب سپاه سوریه کرده بود. نعمان دلاوری شجاع بود ولی مرض جذام داشت. ²قوای سوریه در یکی از جنگهای خود با اسرائیل، عده‌ای را اسیر کرده بودند. در میان اسرا، دختر کوچکی بود که او را به خانه نعمان بردند و او کنیز زن نعمان شد.

³روزی آن دختر به بانوی خود گفت: «کاش آقایم بدیدن آن نبی‌ای که در شهر سامره است، می‌رفت. او حتماً آقایم را از این مرض جذام شفا می‌داد.»

⁴نعمان آنچه را که دخترک گفته بود بعرض پادشاه رساند. ⁵پادشاه به او گفت: «نزد پادشاه اسرائیل برو. سفارش نامه‌ای نیز می‌نویسم تا برای او ببری.»

نعمان با سی هزار متقال نقره و شش هزار متقال طلا و ده دست لباس روانه شد. ⁶در نامه پادشاه سوریه به پادشاه اسرائیل چنین نوشته شده بود:

زیتون و تاکستانها، گله‌ها و رمه‌ها، غلامان و کنیزان است؟²⁷ چون این کار را کرده‌ای مرض جذام نعمان بر تو خواهد آمد و تا به ابد نسل تو را مبتلا خواهد ساخت.»

جیحزی از اطاق بیرون رفت در حالی که جذام، پوست بدنش را مثل برف سفید کرده بود.

سر تیر شناور

6 روزی گروه انبیا نزد الیشع آمدند و به او گفتند: «همانطور که می‌بینید، جایی که ما زندگی می‌کنیم خیلی کوچک است. پس اجازه بدهید به کنار رود اردن برویم، چوب بیابوریم و خانه بزرگتری بسازیم.»

الیشع جواب داد: «بسیار خوب، بروید.» یکی از آنان از الیشع خواهش کرد که همراه ایشان برود، پس الیشع نیز همراه آنان رفت.

4 وقتی به کنار رود اردن رسیدند مشغول بریدن درخت شدند. ناگهان تیغه تیر یکی از انبیا از دسته جدا شد و به داخل آب افتاد. پس او فریاد برآورده، به الیشع گفت: «ای سرورم، من این تیر را امانت گرفته بودم.»

6 الیشع پرسید: «کجا افتاد؟»

آن مرد جایی را که تیغه تیرش افتاده بود به او نشان داد. الیشع چوبی برید و در آب انداخت. ناگهان تیغه تیر به روی آب آمد و شناور شد. 7 الیشع به او گفت: «بردار!» و او تیغه تیرش را از روی آب برداشت.

شکست قشون سوری

8 پادشاه سوریه با اسرائیل وارد جنگ شده بود. او پس از مشورت با افراد خود، محل اردوگاه جنگی را تعیین کرد. 9 ولی الیشع محل اردوگاه را به پادشاه اسرائیل خبر داد تا به آنجا نزدیک نشود. 10 به این ترتیب هر بار سوری‌ها محل اردوگاه خود را تغییر می‌دادند پادشاه اسرائیل توسط الیشع از محل آنان خبردار می‌شد.

11 پادشاه سوریه از این موضوع به خشم آمد و تمام افراد خود را خواست و به ایشان گفت: «یکی از

17 نعمان گفت: «حال که هدایای مرا قبول نمی‌کنی پس دو بار قاطر از خاک این سرزمین را به من بده تا با خود به کشورم ببرم؛ زیرا بعد از این دیگر برای خدایان قربانی نخواهم کرد؛ قربانی خود را به خداوند تقدیم خواهم نمود. 18 از خداوند می‌خواهم که مرا ببخشد، چون وقتی سرورم پادشاه سوریه برای عبادت به بتخانه رمون می‌رود، به بازوی من تکیه می‌دهد و جلو بت سجده می‌کند و من هم مجبورم سجده کنم. خداوند این نگاه مرا ببخشد.»

19 الیشع گفت: «بسلامتی برو.» نعمان رهسپار دیار خود شد.

20 ولی جیحزی، خدمتکار الیشع با خود اندیشید: «ارباب من هدایای نعمان سوری را قبول نکرد، ولی به خداوند زنده قسم که بدنبال او می‌روم و هدیه‌ای از او می‌گیرم.»

21 پس جیحزی دويد تا به نعمان رسید. وقتی نعمان دید که او از عقیش می‌دود از عرابه‌اش پایین آمد و به استقبال او شتافت.

نعمان از او پرسید: «آیا اتفاقی افتاده است؟»

22 جیحزی گفت: «اتفاقی نیفتاده؛ فقط اربابم مرا فرستاده که بگویم دو نفر از انبیای جوان از کوهستان افرایم رسیده‌اند و او سه هزار مثقال نقره و دو دست لباس می‌خواهد تا به آنها بدهد.»

23 نعمان بااصرار گفت: «خواهش می‌کنم شش هزار مثقال نقره ببر.» سپس نقره را در دو کیسه ریخت و دو دست لباس روی دوش دو نفر از نوکرانش گذاشت تا همراه جیحزی نزد الیشع ببرند.

24 ولی وقتی به تپه‌ای رسیدند که الیشع در آن زندگی می‌کرد، جیحزی هدایا را از نوکران گرفته، آنها را مرخص کرد؛ سپس هدایا را به خانه خود برد و در آنجا پنهان نمود.

25 وقتی جیحزی نزد الیشع رفت، الیشع از او پرسید: «جیحزی، کجا بودی؟»

او گفت: «جایی نرفته بودم.»

26 الیشع به او گفت: «آیا خیال می‌کنی وقتی نعمان از عرابه‌اش پیاده شد و به استقبال تو آمد، روح خیر نداشت؟ آیا حالا وقت گرفتن پول و لباس، باغات

²³ پادشاه ضیافت بزرگی برای آنها ترتیب داد؛ سپس ایشان را به وطنشان نزد پادشاه سوریه فرستاد. از آن پس سربازان سوری به خاک اسرائیل نزدیک نمی‌شدند.

قحطی در سامره محاصره شده

²⁴ بعد از منتی بنهدد، پادشاه سوریه تمام قوای نظامی خود را جمع کرد و شهر سامره را محاصره نمود. ²⁵ تر نتیجه شهر سامره سخت دچار قحطی گردید. طولی نکشید که قحطی چنان شدت یافت که یک سر الاغ به هشتاد مقال نقره، و دویست گرم سنگدان کیوتر به پنج مقال نقره فروخته می‌شد. ²⁶ یک روز که پادشاه اسرائیل بر حصار شهر قدم می‌زد، زنی فریاد برآورد: «ای سرورم پادشاه، به دادم برس!»

²⁷ پادشاه جواب داد: «اگر خداوند به داد تو نرسد، از من چه کاری ساخته است؟ از کدام خرمنگاه و چرخشت می‌توانم چیزی به تو بدهم؟²⁸ بیگو چه شده است.»

آن زن به زنی که در کنارش ایستاده بود اشاره کرد و گفت: «این زن پیشنهاد کرد یک روز پسر مرا بخوریم و روز بعد پسر او را.²⁹ پس پسر مرا پختیم و خوردیم. اما روز بعد که به او گفتم پسر را بکش تا بخوریم، پسرش را پنهان کرد.»

³⁰ پادشاه وقتی این را شنید از شدت ناراحتی لباس خود را پاره کرد، و مردمی که نزدیک حصار بودند دیدند که پادشاه زیر لباس خود پلاس پوشیده است. ³¹ پادشاه گفت: «خدا مرا نابود کند اگر همین امروز سر الیشع را از تن جدا نکنم.»

³² وقتی پادشاه مأموری برای دستگیری الیشع فرستاد، او در خانه خود با بزرگان قوم اسرائیل سرگرم گفتگو بود. اما پیش از رسیدن مأمور، الیشع به بزرگان گفت: «این قاتل قاصدی فرستاده است تا مرا بکشد. وقتی آمد در را ببندید و نگذارید داخل شود، چون بزودی از بابش هم پشت سر او می‌آید.»

³³ هنوز حرف الیشع تمام نشده بود که مأمور وارد شد و پادشاه هم دنبالش او رسید. پادشاه با عصبانیت گفت:

شما به ما خیانت می‌کنید. چه کسی نقشه‌های مرا برای پادشاه اسرائیل فاش می‌سازد؟»

² یکی از افرادش جواب داد: «سرورم، هیچکدام از ما خائن نیستیم. این کار، کار الیشع، نبی اسرائیل است که حتی کلماتی را که در خوابگاه خود بر زبان می‌آوری به پادشاه اسرائیل اطلاع می‌دهد.»

¹³ پادشاه گفت: «بروید و ببینید او کجاست تا بفرستم او را بگیرند.» خبر رسید که الیشع در دوتان است. ¹⁴ پس پادشاه سوریه قشون عظیمی با عرابها و اسبان فراوان به شهر دوتان فرستاد و آنها آمدند و در شب، شهر را محاصره کردند. ¹⁵ صبح زود وقتی خدمتکار الیشع بیدار شد و بیرون رفت، دید قشون عظیمی با عرابها و اسبان فراوان، شهر را محاصره کرده‌اند. پس با عجله نزد الیشع بازگشت و فریاد زد: «ای سرورم، چه کنیم؟»

¹⁶ الیشع به او گفت: «نترس! قوای ما از قوای آنها بزرگتر است!»

¹⁷ آنگاه الیشع چنین دعا کرد: «ای خداوند، چشمان او را باز کن تا ببیند!» خداوند چشمان خدمتکار الیشع را باز کرد و او دید کوههای اطراف پر از اسبان و عرابه‌های آتشین است.

¹⁸ وقتی نیروهای سوری بطرف آنها آمدند، الیشع دعا کرد: «ای خداوند، خواهش می‌کنم چشمان ایشان را کور کن.» و خداوند چشمان آنها را کور کرد. ¹⁹ سپس الیشع بیرون رفته، به ایشان گفت: «شماره راه را اشتباه آمده‌اید. این آن شهر نیست. دنبال من بیاید تا شما را نزد آن مردی ببرم که در جستجوی شما هستید.» و آنها را به سامره برد.

²⁰ به محض رسیدن به سامره الیشع دعا کرد: «خداوند، چشمان آنها را باز کن تا ببینند.» خداوند چشمان آنها را باز کرد و آنها دیدند که در سامره، پایتخت اسرائیل هستند.

²¹ پادشاه اسرائیل وقتی چشمش به نیروهای سوری افتاد به الیشع گفت: «اجازه بده آنها را بکشم.»

²² الیشع به او گفت: «ما نباید اسیران جنگی را بکشیم. نان و آب پیش آنها بگذار تا بخورند و بنوشند و بعد ایشان را به مملکتشان بفرست.»

برگردیم و این خبر خوش را به قصر پادشاه برسانیم.»

¹⁰پس آنها رفتند و آنچه را که اتفاق افتاده بود به نگهبانان دروازه شهر خبر داده، گفتند: «ما به اردوگاه سوری‌ها رفتیم و کسی در آنجا نبود. اسبها و الاغها و خیمه‌ها سرچایشان بودند، ولی حتی یک نفر هم در آن حوالی دیده نمی‌شد.»¹¹نگهبانان نیز این خبر را به دربار رساندند.

¹²پادشاه از رختخوابش بیرون آمد و به افرادش گفت: «من به شما می‌گویم که چه شده است. سوری‌ها می‌دانند که ما گرسنه هستیم، پس برای اینکه ما را از شهر بیرون بکشند، از اردوگاه بیرون رفته، خود را در صحرا پنهان کرده‌اند. آنها در این فکر هستند که وقتی از شهر خارج شدیم به ما هجوم بیاورند و اسیرمان کنند و شهر را به تصرف خود درآورند.»¹³یکی از درباریان در جواب او گفت: «بهتر است چند نفر را با پنج اسبی که برای ما باقی مانده به آنجا بفرستیم و موضوع را تحقیق کنیم. مردم اینجا همه محکوم به مرگ هستند، پس بهتر است به هر قیمتی شده این را امتحان کنیم.»

¹⁴پس دو عرابه با اسبهای باقیمانده حاضر کردند و پادشاه چند نفر را فرستاد تا تحقیق کنند.¹⁵ آنها رد پای سوری‌ها را تا کنار رود اردن دنبال کردند. تمام جاده از لباس و ظروفی که سوری‌ها در حین فرار به زمین انداخته بودند، پر بود. مأموران بازگشتند و به پادشاه خبر دادند که سربازان سوری همه فرار کرده‌اند.¹⁶بمحض شنیدن این خبر، مردم سامره هجوم بردند و اردوگاه سوری‌ها را غارت کردند. پس همانگونه که خداوند فرموده بود، در آن روز سه کیلو آرد به یک مثقال نقره و شش کیلو جو به همان قیمت فروخته شد.¹⁷پادشاه ملتزم خود را دم دروازه شهر گذاشت تا بر رفت و آمد مردم نظارت کند. ولی هنگامی که مردم هجوم آوردند، او زیر دست و پای آنها کشته شد، همانگونه که الیشع، وقتی پادشاه به خانه او آمده بود، آن را پیشگویی کرد.¹⁸ الیشع به پادشاه گفته بود که روز بعد، کنار دروازه شهر، شش کیلو جو و سه کیلو آرد هر یک به یک مثقال نقره فروخته خواهد

«این بلا را خداوند به جان ما فرستاده است، پس چرا دیگر منتظر کمک او باشیم؟»

7 الیشع جواب داد: «خداوند می‌فرماید که فردا همین وقت کنار دروازه سامره با یک مثقال نقره می‌توانید سه کیلو آرد یا شش کیلو جو بخرید.»²افسری که ملتزم پادشاه بود، گفت: «حتی اگر خداوند از آسمان غله بفرستد، این که تو می‌گویی عملی نخواهد شد.»

الیسع به او گفت: «تو با چشمان خود آن را خواهی دید، ولی از آن خواهی خورد.»

فرار سربازان سوری

³در این هنگام چهار مرد جذامی بیرون دروازه شهر بودند. آنها به یکدیگر گفتند: «چرا اینجا بنشینیم و بمیریم؟⁴ چه اینجا بمانیم و چه وارد شهر شویم، از گرسنگی خواهیم مرد. پس چه بهتر که به اردوگاه سوری‌ها برویم. اگر گذاشتند زنده بمانیم چه بهتر و اگر ما را کشتند، باز هم فرقی نمی‌کند، چون دیر یا زود از گرسنگی خواهیم مرد.»

پس آن شب برخاسته، به اردوگاه سوری‌ها رفتند، ولی کسی آنجا نبود.⁶ چون خداوند صدای عرابه‌ها و اسبان و صدای قشون عظیمی را در اردوی سوری‌ها پیچانده بود، بطوریکه آنها فکر کرده بودند پادشاه اسرائیل پادشاهان حیت و مصر را اجبر کرده، تا به آنها حمله کند؛⁷ پس هراسان شده، شبانه خیمه‌ها، اسبها، الاغها و چیزهای دیگر را که در اردوگاه بود گذاشته، از ترس جان خود فرار کرده بودند.

⁸جذامیها وقتی به کنار اردوگاه رسیدند، به خیمه‌ها داخل شده، خوردند و نوشیدند و نقره و طلا و لباسی را که در خیمه بود با خود بردند و پنهان کردند. سپس وارد خیمه دوم شده، اموال آن را نیز برداشتند و پنهان کردند.⁹ ولی بعد به یکدیگر گفتند: «ما کار خوبی نمی‌کنیم. نباید ساکت بنشینیم؛ باید این خبر خوش را به همه برسانیم. اگر تا فردا صبح صبر کنیم بلایی بر سرمان خواهد آمد. بیایید فوری

برد. او هنگامی که به حضور الیشع رسید، گفت: «غلامتان بنهد، پادشاه سوریه، مرا فرستاده است تا بپرسم آیا او شفا خواهد یافت یا نه.»⁹
 الیشع جواب داد: «خداوند به من نشان داده است که او خواهد مرد، ولی تو برو و به او بگو که شفا خواهد یافت.»¹⁰ سپس الیشع چنان به چشمان حزائیل خیره شد که حزائیل سرش را به زیر انداخت. آنگاه الیشع شروع به گریه کرد.

¹²حزائیل پرسید: «سرورم، چرا گریه می‌کنید؟» الیشع جواب داد: «می‌دانم که تو چه بلاهایی بر سر قوم اسرائیل خواهی آورد. قلعه‌های آنها را آتش خواهی زد، جوانانشان را خواهی کشت، اطفالشان را به سنگها خواهی کوبید و شکم زنان آبستن را پاره خواهی کرد.»

¹³حزائیل گفت: «سرورم، من سگ کی باشم که دست به چنین کارهایی بزنم.» ولی الیشع جواب داد: «خداوند به من نشان داده است که تو پادشاه سوریه خواهی شد.»¹⁴ وقتی حزائیل بازگشت، پادشاه از او پرسید: «پاسخ الیشع چه بود؟»

جواب داد: «گفت که شما شفا خواهید یافت.»⁵ اولی روز بعد حزائیل لحافی برداشته، در آب فرو برد و آن را روی صورت پادشاه انداخت و او را خفه کرد و خود بجای او پادشاه شد.

یهورام، پادشاه یهودا

(تواریخ 2: 20-1)

⁶یهورام (پسر یهوشافاط) در پنجمین سال سلطنت یورام (پسر اخاب) پادشاه اسرائیل، سلطنت خود را در یهودا آغاز کرد.⁷ یهورام در سن سی و دو سالگی پادشاه شد و هشت سال در اورشلیم سلطنت نمود.⁸ دختر اخاب زن او بود و او مانند اخاب و سایر پادشاهان اسرائیل نسبت به خداوند گناه می‌ورزید.⁹ ولی خداوند بخاطر داود نخواست یهودا را از بین ببرد، زیرا که داود قول داده بود که نسل او همیشه سلطنت خواهد کرد.

شد.¹⁹ ولی ملزم پادشاه جواب داده بود: «حتی اگر خداوند از آسمان غله بفرستد، این که تو می‌گویی عملی نخواهد شد.» و الیشع نیز به او گفته بود: «تو با چشمان خود آن را خواهی دید، ولی از آن نخواهی خورد.»²⁰ ترست همینطور شد؛ او در کنار دروازه، زیر دست و پای مردم ماند و کشته شد.

زن شونمی ملکش را پس می‌گیرد

8 الیشع به زنی که پسرش را زنده کرده بود، گفته بود که با خاندانش به مملکت دیگری بروند چون خداوند در سرزمین اسرائیل قحطی می‌فرستد که تا هفت سال طول خواهد کشید.² پس آن زن با خاندان خود به فلسطین رفت و هفت سال در آنجا ماند.³ پس از پایان قحطی او به اسرائیل بازگشت و نزد پادشاه رفت تا برای پس گرفتن خانه و زمین خود از او استمداد نماید.⁴ در این هنگام پادشاه با جیحزی، خادم الیشع، مشغول گفتگو بود و دربارهٔ معجزات الیشع از او سوال می‌کرد.⁵ در همان هنگام که جیحزی واقعهٔ زنده شدن پسر مرده را تعریف می‌کرد، مادر آن پسر قدم به داخل اطاق گذاشت. جیحزی به پادشاه گفت: «این همان زنی است که درباره‌اش صحبت می‌کردم و این هم پسر اوست که الیشع وی را زنده کرد.»

⁶پادشاه پرسید: «آیا این حقیقت دارد که الیشع پسر ت را زنده کرده است؟»

زن جواب داد: «بلی.»

پس پادشاه یکی از افراد خود را مأمور کرد تا تمام دارایی او را، به اضافهٔ قیمت محصول زمین او در طول مدتی که در آنجا نبوده است، گرفته به او بدهد.

الیشع و پادشاه سوریه

⁷بنهد، پادشاه سوریه، در بستر بیماری بود. به او خبر دادند که الیشع نبی به دمشق آمده است.⁸ وقتی پادشاه این خبر را شنید، به یکی از افرادش به نام حزائیل گفت: «هنیهای برای این مرد خدا ببر و به او بگو که در مورد من از خداوند بپرسد که آیا از این مرض شفا خواهم یافت یا نه؟»⁹ پس حزائیل از محصولات نفیس دمشق، چهل شتر بار کرد و بعنوان هدیه برای الیشع

روغن را بر سرش بریز. به او بگو که خداوند او را به پادشاهی اسرائیل انتخاب کرده است. سپس در را باز کن و بسرعت از آنجا دور شو.»
 4 وقتی آن نبی جوان به راموت جلعاد رسید، بیهو را دید که با سایر سرداران لشکر نشسته است. پس به او گفت: «ای سردار، برای شما پیغامی دارم.»
 بیهو پرسید: «برای کدامیک از ما؟»
 جواب داد: «برای شما.»

6 بنابراین بیهو بلند شد و به داخل خانه رفت. آن نبی جوان روغن را بر سر بیهو ریخت و گفت که خداوند، خدای اسرائیل می‌فرماید: «من تو را به پادشاهی قوم خود، اسرائیل انتخاب کرده‌ام. تو باید خاندان اخاب را نابود کنی و انتقام خون انبیا و سایر خدمتگزاران مرا که بدست ایزابل، همسر اخاب کشته شده‌اند، بگیری. 8 ریشه خاندان اخاب باید بکلی از زمین کنده شود و تمام مردانش نابود شوند. 9 دودمان او را از بین خواهم برد همانطور که خاندان بریعام (پسر نباط) و بعشا (پسر اخیا) را از بین بردم. 10 ایزابل زن اخاب را در یزرعیل سگها خواهند خورد و کسی او را دفن نخواهد کرد.»

سپس آن نبی در را باز کرد و پا به فرار گذاشت. 11 وقتی بیهو نزد دوستانش بازگشت، از او پرسیدند: «آن دیوانه از تو چه می‌خواست؟ آیا اتفاقی افتاده است؟»

بیهو جواب داد: «شما که خوب می‌دانید او که بود و چه می‌خواست بگوید.»
 12 گفتند: «نه، ما نمی‌دانیم. بگو چه گفت.»
 جواب داد: «به من گفت که خداوند مرا به پادشاهی اسرائیل انتخاب کرده است.»

13 سرداران فوری پله‌های خانه را با ردهای خود فرش کردند و شیپور زده، اعلان کردند: «بیهو پادشاه است!»

یورام و اخزیا بدست بیهو کشته می‌شوند

14 آنگاه بیهو (پسر یهوشافاط و نوه نمشی) بزند یورام پادشاه، قیام کرد.

20 در دوره سلطنت یهورام، مردم دوم از فرمان یهودا سرپیچی کردند و پادشاهی برای خود تعیین کردند. 21 بنابراین یهورام با سواره نظام خود عازم سعیر شد، ولی نیروهای دوم آنها را محاصره کردند. یهورام به اتفاق فرماندهان سواره نظام خود، شبانه از دست ادمیها گریخت و سربازانش نیز فرار کرده، به وطن بازگشتند. 22 دوم تا به امروز استقلال خود را حفظ کرده است. در این هنگام اهالی شهر لینه نیز شورش کردند.
 23 شرح رویدادهای دیگر سلطنت یهورام و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است. 24 یهورام مرد و او را در آرامگاه سلطنتی در اورشلیم که به شهر داود معروف است، دفن کردند و پسرش اخزیا بجای او پادشاه شد.

اخزیا، پادشاه یهودا

(تواریخ 22: 1-6)

25 در دوازدهمین سال سلطنت یورام (پسر اخاب) پادشاه اسرائیل، اخزیا (پسر یهورام) پادشاه یهودا شد. 26 اخزیا در سن بیست و دو سالگی سلطنت خود را آغاز نمود، ولی فقط یکسال در اورشلیم سلطنت کرد. مادرش علیا نام داشت و نوه عمری، پادشاه اسرائیل بود. 27 اخزیا نیز مانند خاندان اخاب نسبت به خداوند گناه ورزید، زیرا از اقوام اخاب بود.

28 اخزیا پادشاه با یورام (پسر اخاب)، پادشاه اسرائیل، متحد شد و برای جنگ با حزائیل، پادشاه سوریه، به راموت جلعاد لشکر کشید. در این جنگ یورام مجروح شد. 29 پس برای معالجه به یزرعیل رفت. وقتی در آنجا بستری بود، اخزیا به عیادنتش رفت.

بیهو برای سلطنت در اسرائیل تدهین می‌شود

در این هنگام البشع یک نفر از گروه انبیا را 9 احضار کرد و به او گفت: «برای رفتن به راموت جلعاد آماده شو. این ظرف روغن زیتون را نیز بردار و همراه خود ببر. 2 وقتی به آنجا رسیدی بیهو را پیدا کن. او پسر یهوشافاط و نوه نمشی است. او را از نزد دوستانش به اطاق خلوتی ببر 3 و این

²³یورام چون این را شنید عرابه‌اش را برگردانید و در حال فرار به اخزیا گفت: «اخزیا، خیانت است! خیانت!»²⁴ آنگاه بیهو کمان خود را با قوت تمام کشیده به وسط شانه‌های یورام نشانه رفت و قلب او را شکافت و او به کف عرابه‌اش افتاد.

^{25,26}بیهو به سردار خود، بقر گفت: «جنازه او را بردار و به داخل مزرعه نابوت بینداز، زیرا یکبار که من و تو سوار بر عرابه، پشت سر پدرش اخاب بودیم، خداوند این پیغام را به او داد: «من در اینجا در مزرعه نابوت تو را به سزای عملت خواهم رساند، زیرا نابوت و پسرانش را کشتی و من شاهد بودم،* پس حال همانطور که خداوند فرموده است، او را در مزرعه نابوت بینداز.»

²⁷هنگامی که اخزیا، پادشاه یهودا، این وضع را دید بسوی شهر بیت‌هگان فرار کرد. بیهو به تعقیب وی پرداخت و فریاد زد: «او را هم بزنید.» پس افراد بیهو او را در سر بالایی راهی که به شهر جور می‌رود و نزدیک بیلعام است، در عرابه‌اش مجروح کردند. او توانست تا مجدو فرار کند، ولی در آنجا مرد.²⁸ افرادی جنازه او را در عرابه‌ای به اورشلیم بردند و در آرامگاه سلطنتی دفن کردند.²⁹ (اخزیا در یازدهمین سال سلطنت یورام، پادشاه اسرائیل، پادشاه یهودا شده بود.)

ملکه ایزابل کشته می‌شود

³⁰ایزابل وقتی شنید بیهو به یزرعیل آمده است، به چشمانش سرمه کشید و موهایش را آرایش کرد و کنار پنجره به تماشا نشست.³¹ وقتی بیهو از دروازه وارد شد، ایزابل او را صدا زده، گفت: «ای قاتل، ای زمری،* چرا اربابت را کشتی؟»

³²بیهو بسوی پنجره نگاه کرد و فریاد زد: «در آنجا چه کسی طرفدار من است؟» دو سه نفر از خدمتگزاران دربار از پنجره به او نگاه کردند.

(یورام که با نیروهای خود در راموت جلعاد از اسرائیل در برابر نیروهای حزائیل، پادشاه سوریه، دفاع می‌کرد،⁵ در این هنگام به یزرعیل بازگشته بود تا از جراحاتی که در جنگ برداشته بود، التیام پیدا کند.)

بیهو به سرداران همراه خود گفت: «اگر شما می‌خواهید من پادشاه شوم، نگذارید کسی به یزرعیل فرار کند و این خبر را به آنجا برساند.»

¹⁶سپس بیهو بر عرابه‌ای سوار شد و به یزرعیل رفت. یورام مجروح و در شهر یزرعیل بستری بود. (اخزیا، پادشاه یهودا نیز که به عیادت او رفته بود، در آنجا بسر می‌برد.)¹⁷ دیدهبانی که بر برج شهر یزرعیل بود، وقتی دید بیهو و همراهانش می‌آیند با صدای بلند خبر داده، گفت: «چند سوار به اینطرف می‌آیند.»

یورام پادشاه گفت: «سواری بفرست تا بپرسد خبر خوشی دارند یا نه.»

¹⁸پس سواری به پیشواز بیهو رفت و گفت: «پادشاه می‌خواهد بداند که خبر خوشی دارید یا نه.»

بیهو پاسخ داد: «تو را چه به خبر خوش؟ بدنبال من بیا!»

دیدبان به پادشاه خبر داده، گفت که قاصد نزد آن سواران رسید، ولی بازنگشت.¹⁹ پس پادشاه سوار دیگری فرستاد. او نزد ایشان رفت و گفت: «پادشاه می‌خواهد بداند که خبر خوشی دارید یا نه.»

بیهو جواب داد: «تو را چه به خبر خوش؟ بدنبال من بیا!»

²⁰دیدبان باز خبر داده، گفت: «او هم بازنگشت! این سوار باید بیهو باشد چون دیوانه‌وار می‌راند.»

²¹یورام پادشاه فرمان داده، گفت: «عرابه مرا فوراً حاضر کنید!» آنگاه او و اخزیا، پادشاه یهودا، هر یک بر عرابه خود سوار شده، به استقبال بیهو از شهر بیرون رفتند و در مزرعه نابوت یزرعیلی به او رسیدند.²² یورام از او پرسید: «ای بیهو، آیا خبر خوشی داری؟»

بیهو جواب داد: «مادامی که بتپرستی و جادوگری مادرت ایزابل رواج دارد، چه خبر خوشی می‌توان داشت؟»

* نگاه کنید به اول پادشاهان 21: 19.

* زمری نام افسری اسرائیلی بود که پادشاه خود را کشت

(نگاه کنید به اول پادشاهان 16: 8-12).

هفتاد پسر اخاب در خانه‌های بزرگان شهر که سرپرستان ایشان بودند، زندگی می‌کردند.⁷ وقتی نامهٔ بیهو به بزرگان شهر رسید، هفتاد شاهزاده را سر بریند و سرهای آنها را در سبد گذاشته، به یزرعیل بردند و به بیهو تقدیم کردند.⁸ وقتی به بیهو خبر رسید که سرهای شاهزادگان را آورده‌اند، دستور داد آنها را به دو توده تقسیم کنند و کنار دروازهٔ شهر قرار دهند و تا صبح بگذارند در آنجا بمانند.

⁹صبح روز بعد، بیهو بیرون رفت و به جمعیتی که کنار دروازهٔ شهر گرد آمده بودند، گفت: «این من بودم که بضد ارباب خود برخاستم و او را کشتم. شما در این مورد بی‌گناهیید. ولی پسران او را چه کسی کشته است؟¹⁰ این نشان می‌دهد که هر چه خداوند دربارهٔ خاندان اخاب فرموده، به انجام می‌رسد. خداوند آنچه را که توسط ایلیای نبی فرموده، بجا آورده است.»

¹¹اسیس بیهو تمام بازماندگان خاندان اخاب را که در یزرعیل بودند، کشت. همچنین تمام افسران ارشد، دوستان نزدیک و کاهنان او را از بین برد، بطوری که هیچیک از نزدیکان او باقی نماند.¹² اسیس بیهو عازم سامره شد و در بین راه در محلی به نام «اردوگاه شبانان»¹³ به خویشاوندان اخایا، پادشاه یهودا برخورد. بیهو از آنها پرسید: «شما کیستید؟»

جواب دادند: «ما خویشاوندان اخزایا پادشاه هستیم و برای دیدن پسران اخاب و ایزابل به سامره می‌رویم.»

¹⁴بیهو به افراد خود گفت: «آنها را زنده بگیرید!» آنها را گرفتند و بیهو ایشان را کنار چاهی برده، هر چهل و دو نفرشان را کشت.

¹⁵بیهو در ادامهٔ سفر خود به یهوداب پسر رکاب که به استقبالش می‌آمد، برخورد. پس از احوالپرسی، بیهو از او پرسید: «آیا همانطور که من نسبت به تو وفادار هستم، تو هم نسبت به من وفادار هستی؟»

جواب داد: «بلی.»

بیهو گفت: «پس دستت را به من بده.» و دست او را گرفت و بر عرابه‌اش سوار کرده،¹⁶ او را گفت: «همراه من بیا و ببین چه غیرتی برای خداوند دارم.» پس یهوداب سوار بر عرابه همراه او رفت.¹⁷ وقتی به

³³بیهو به آنها دستور داد که او را به پایین بیندازند. آنها ایزابل را از پنجره پایین انداختند و خوش بر دیوار و پیکرهٔ اسبها پاشید و خود او زیر سم اسبها لگدمال شد.

³⁴بیهو وارد کاخ شد و به خوردن و نوشیدن پرداخت. سپس گفت: «یکی برود و آن زن لعنتی را دفن کند، چون به هر حال او شاهزاده‌ای بوده است.»

³⁵ولی وقتی خدمتگزاران برای دفن ایزابل رفتند، فقط کاسهٔ سر و استخوانهای دستها و پاهای او را پیدا کردند.³⁶ پس بازگشتند و به بیهو گزارش دادند. او گفت: «این درست همان چیزی است که خداوند به ایلیای نبی فرموده بود که سگها گوشت ایزابل را در مزرعهٔ یزرعیل می‌خورند»³⁷ و باقیماندهٔ بدنش مثل فضله پخش می‌شود تا کسی نتواند او را تشخیص دهد.»

خاندان اخاب قتل عام می‌شوند

10 هفتاد پسر اخاب در سامره بودند. پس بیهو برای مقامات و بزرگان شهر و نیز سرپرستان پسران اخاب نامه‌ای به این مضمون نوشت:

«محض رسیدن این نامه، شایسته‌ترین پسر اخاب را انتخاب کرده، او را به پادشاهی برگزینید و برای دفاع از خاندان اخاب آماده جنگ شوید، زیرا شما عرابه‌ها و اسبها و شهرهای حصاردار و ساز و برگ نظامی در اختیار دارید.»

⁴اما بزرگان شهر بشدت ترسیدند که این کار را انجام دهند و گفتند: «دو پادشاه از عهدهٔ این مرد برنیاوند، ما چه می‌توانیم بکنیم؟»⁵ پس رئیس دربار و رئیس شهر با بزرگان شهر و سرپرستان پسران اخاب این پیغام را برای بیهو فرستادند:

«ما خدمتگزاران تو هستیم و هر دستوری بفرمایی انجام خواهیم داد. ما کسی را پادشاه نخواهیم ساخت. هر چه در نظر داری همان را انجام بده.»

⁶بیهو در پاسخ آنها این پیغام را فرستاد: «اگر شما طرفدار من هستید و می‌خواهید تابع من باشید، سرهای پسران اخاب را بریده، فردا در همین وقت آنها را بر ابرام به یزرعیل بیاورید.»

گناهان بزرگ وی محسوب می‌شد، زیرا تمام اسرائیل را به بت‌پرستی کشانده بود.

³⁰ پس از آن، خداوند به بیهو فرمود: «تو دستور مرا اجرا کرده، مطابق میل من با خاندان اخاب عمل نمودی؛ پس بسبب این کار خوب تو، فرزندان تو را تا چهار نسل بر تخت پادشاهی اسرائیل خواهم نشانند.»

³¹ ولی بیهو با تمام دل خود از دستورات خداوند، خدای اسرائیل اطاعت نکرد، بلکه از گناهان یربعام که اسرائیل را به گناه کشانده بود، پیروی نمود.

³² و ³³ در آن زمان، خداوند شروع به ویران کردن اسرائیل نمود. حزائیل، پادشاه سوریه، آن قسمت از سرزمین اسرائیل را که در شرق رود اردن بود، تصرف کرد. قسمت متصرف شده تا شهر عروعر در وادی ارنون می‌رسید و شامل سرزمین جلعاد و باشان می‌شد که قبایل جاد، رنوبین و منسی در آن زندگی می‌کردند.

³⁴ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت بیهو و کارها و فتوحات او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» ثبت شده است. ³⁵ وقتی بیهو مرد، او را در سامره دفن کردند و پسرش یهوآحاز بجای او پادشاه شد. ³⁶ بیهو روی هم‌رفته بیست و هشت سال در سامره بر اسرائیل سلطنت کرد.

عتلیا، ملکه یهودا

(2 تواریخ 22: 10-23: 15)

وقتی عتلیا مادر اخزیا (پادشاه یهودا) شنید **11** که پسرش مرده است، دستور قتل عام تمام اعضای خاندان سلطنتی را صادر کرد. تنها کسی که جان سالم بدر برد یوآش پسر کوچک اخزیا بود، زیرا یهویشع عمه یوآش، که دختر یهورام پادشاه و خواهر ناتنی اخزیا بود، او را نجات داد. یهویشع طفل را از میان سایر فرزندان پادشاه که در انتظار مرگ بودند دزدیده، او را با دایه‌اش در خانه خداوند در اتاقی پنهان کرد. ³ در تمام مدت شش سالی که عتلیا در مقام ملکه فرمانروایی می‌کرد یوآش زیر نظر عمه‌اش در خانه خداوند پنهان ماند.

سامره رسیدند، بیهو تمام دوستان و بستگان اخاب را کشت، بطوریکه یک نفر هم باقی نماند و این همان بود که خداوند به ایلیای نبی گفته بود.

پیروان بعل کشته می‌شوند

¹⁸ آنگاه بیهو تمام اهالی شهر را جمع کرد و به ایشان گفت: «من می‌خواهم بیشتر از اخاب بعل را ببرم! ¹⁹ پس تمام انبیا و کاهنان و پرستندگان بعل را جمع کنید. نگذارید حتی یک نفر غایب باشد، چون می‌خواهم قربانی بزرگی به بعل تقدیم کنم. هرکس از پرستندگان بعل در این جشن حاضر نشود، کشته خواهد شد.» (ولی نقشه بیهو این بود که پرستندگان بعل را نابود کند). ²⁰ ²¹ بیهو به سراسر اسرائیل پیغام فرستاد که تمام کسانی که بعل را می‌پرستیدند برای عبادت او جمع شوند. همه آنها آمدند و سراسر معبد بعل را پر ساختند. ²² بیهو به مسئول انبار لباس دستور داد که به هر یک از بت‌پرستها لباس مخصوص بدهد.

²³ سپس بیهو با یهوناداب (پسر رکاب) وارد معبد بعل شد و به بت‌پرستان گفت: «مواظب باشید که کسی از پرستندگان خداوند در اینجا نباشد. فقط پرستندگان بعل باید در داخل معبد باشند.» ²⁴ وقتی کاهنان بعل مشغول قربانی کردن شدند، بیهو هشتاد نفر از افراد زبده خود را اطراف معبد گماشت و به آنها گفت: «اگر بگذارید یک نفر زنده خارج شود، شمارا بجای آن یک نفر خواهم کشت!»

²⁵ وقتی آنها از قربانی کردن فارغ شدند، بیهو بیرون رفت و به سربازان و افراد خود گفت: «داخل شوید و همه را بکشید. نگذارید حتی یک نفر زنده بماند!» پس داخل شده، همه را کشتند و اجسادشان را بیرون انداختند. سپس افراد بیهو داخل محراب معبد شدند ²⁶ و مجسمه بعل را بیرون آورده، سوزاندند. ²⁷ آنها معبد بعل را ویران کرده، آن را به مزبله تبدیل نمودند، که تا به امروز به همان شکل باقیست. ²⁸ به این ترتیب، بیهو تمام آثار بعل را از خاک اسرائیل محو کرد؛ ²⁹ ولی از پرستش گوساله‌های طلائی دست نکشید. این گوساله‌ها را یربعام (پسر نباط) در بیتئیل و دان ساخته بود و از

عتلیا با دیدن این منظره لباس خود را پاره کرد و فریاد برآورد: «خیانت! خیانت!»¹⁵ یهویداع به فرمادهان دستور داد: «او را از اینجا بیرون ببرید. درخانهٔ خلدوند او را نکشید. هرکس سعی کند عتلیا را نجات دهد بی‌درنگ کشته خواهد شد.»¹⁶ پس عتلیا را به اسطبل کاخ سلطنتی کشانده، او را در آنجا کشتند.

اصلاحات یهویداع

(2تواریخ 23: 16-21)

¹⁷یهویداع کاهن از پادشاه و مردم خواست تا با خداوند عهد ببندند که قوم خداوند باشند. پیمان دیگری نیز بین پادشاه و ملتش بسته شد.¹⁸ آنگاه همه به بتخانهٔ بعل رفتند و آن را واژگون ساختند و قربانگاهها و مجسمه‌ها را خراب کردند و متان، کاهن بت بعل را در مقابل قربانگاهها کشتند. یهویداع نگیهانی در خانهٔ خداوند گماشت،¹⁹ و خود با فرماندهان، محافظین دربار، محافظین مخصوص ملکه و تمام قوم، پادشاه را از خانهٔ خداوند تا کاخ سلطنتی مشایعت کرد. آنها از دروازهٔ نگیهانان وارد کاخ شدند و یوآش بر تخت سلطنتی نشست.²⁰ همهٔ مردم از این موضوع خوشحال بودند. بعد از مرگ عتلیا، در شهر آرامش برقرار گردید.²¹ یوآش هفت ساله بود که پادشاه یهودا شد.

یوآش، پادشاه یهودا

(2تواریخ 24: 1-16)

در هفتمین سال سلطنت ییهو، پادشاه اسرائیل، یوآش پادشاه یهودا شد و مدت 12

چهل سال در اورشلیم سلطنت کرد. (مادرش ظبیه نام داشت و از اهالی بئرشیع بود.)² یوآش در تمام سالیابی که یهویداع معلم او بود، هر چه در نظر خداوند پسندیده بود انجام می‌داد.³ با وجود این بت‌خانه‌های روی تپه‌ها را خراب نکرد و قوم باز در آنجا قربانی می‌کردند و بخور می‌سوزانیدند.

⁴روز یوآش به کاهنان گفت: «خانهٔ خداوند احتیاج به تعمیر دارد. بنابراین هرگاه کسی هدیه‌ای

⁴در هفتمین سال سلطنت ملکه عتلیا، یهویداع کاهن، فرماندهان محافظین دربار و محافظین مخصوص ملکه را به خانهٔ خداوند دعوت کرد. در آنجا آنها را قسم داد که نقشهٔ او را به کسی نگویند؛ آنگاه یوآش، پسر اخزیا را به آنها نشان داد. سپس این دستورات را به آنها داد: «یک سوم شما که روز سبت مشغول انجام وظیفه هستید، باید از کاخ سلطنتی حفاظت کنید،⁶ یک سوم دیگر جلو دروازهٔ «سور» و یک سوم بقیه جلو دروازهٔ دیگر پشت سر محافظین بایستید تا کسی وارد خانهٔ خدا نشود.⁷ دو دسته از شما که روز سبت سر خدمت نیستید، باید در خانهٔ خداوند کشیک بدهید⁸ و اسلحه بدست، پادشاه را احاطه کنید و هر جا می‌رود از او محافظت نمایید. هر که خواست به پادشاه نزدیک شود، او را بکشید.»

⁹پس فرماندهان مطابق دستورات یهویداع عمل کردند. ایشان نگیهانانی را که روز سبت سر خدمت می‌رفتند و نیز نگیهانانی را که در آن روز سر خدمت نبودند احضار کرده، نزد یهویداع آوردند.¹⁰ یهویداع آنها را با نیزه‌ها و سپرهای خانهٔ خداوند که متعلق به داود پادشاه بود، مسلح کرد.¹¹ نگیهانان مسلح، در سراسر قسمت جلو خانهٔ خداوند ایستادند و قربانگاه را که نزدیک مخفیگاه یوآش بود، محاصره کردند.

¹²آنگاه یهویداع یوآش را بیرون آورد و تاج را بر سرش نهاد و نسخه‌ای از تورات* را به او داد و او را تدهین کرده، به پادشاهی منصوب نمود. سپس همه دست زدند و فریاد برآوردند: «زنده باد پادشاه!»¹³ ملکه عتلیا وقتی صدای نگیهانان و مردم را شنید، با عجله بطرف خانهٔ خداوند که مردم در آنجا جمع شده بودند، دوید.¹⁴ در آنجا پادشاه جدید را دید که برحسب آیین تاجگذاری، در کنار ستون ایستاده است و فرماندهان و شبیورچیها اطراف او را گرفته‌اند و شبیور می‌زنند و همه شادی می‌کنند.

نموده بودند، با آنچه که خود وقف کرده بود و تمام طلای خزانه^۶ خانه^۷ خداوند و خزانه^۸ سلطنتی را گرفته، برای حزائیل فرستاد، و حزائیل نیز از حمله صرفنظر کرده، مراجعت نمود.

^۹ شرح بقیه^{۱۰} رویدادهای سلطنت یوآش و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است. ^{۲۰} ۲۱ کو نفر از افراد یوآش به نامهای یوزاکار (پسر شمعت) و یهوزاباد (پسر شومیر) علیه او توطئه چیدند و در بیت‌ملو که سر راه سلا است، او را کشتند. یوآش در آرامگاه سلطنتی اورشلیم دفن شد و پسرش امصیا بجایش بر تخت سلطنت نشست.

یهواخاز، پادشاه اسرائیل

در سال بیست و سوم سلطنت یوآش، **13** پادشاه یهودا، یهواخاز پسر بیهو، پادشاه اسرائیل شد و هفده سال در سامره سلطنت کرد. ^۲ او نیز مانند بریعام نسبت به خداوند گناه ورزید و اسرائیل را به گناه کشاند و از کارهای زشت خود دست برنداشت. ^۳ از این رو خداوند بر اسرائیل خشمگین شد و به حزائیل، پادشاه سوریه و بنهدد، پسر حزائیل اجازه داد آنها را سرکوب کنند. ^۴ ولی یهواخاز نزد خداوند دعا کرده، کمک طلبید و خداوند دعای او را مستجاب فرمود، زیرا دید که پادشاه سوریه اسرائیل را به ستوه آورده است. ^۵ سپس خداوند برای قوم اسرائیل رهبری فرستاد تا آنها را از ظلم و ستم سوریه نجات دهد. در نتیجه قوم اسرائیل مثل گذشته از آسایش برخوردار شدند. ^۶ اما باز از گناهی که بریعام بنی اسرائیل را به آنها آلوده کرده بود، دست برنداشتند و بت اشیره را در سامره عبادت کردند.

^۷ برای یهواخاز، از تمام سپاهش، فقط پنجاه سرباز سواره، ده عرابه^۸ جنگی و ده هزار سرباز پیاده ماند؛ زیرا پادشاه سوریه بقیه را بکلی در هم کوبیده، از بین برده بود.

^۹ شرح بقیه^{۱۰} رویدادهای دوران سلطنت یهواخاز، کارها و فتوحات او در کتاب «تاریخ پادشاهان

به حضور خداوند بیاورد، چه مقرری باشد چه داوطلبانه، آن را بگیرد و صرف تعمیرات لازم بکند.»

^۶ بیست و سومین سال سلطنت یوآش فرا رسید، اما کاهنان هنوز خانه^۷ خدا را تعمیر نکرده بودند. ^۷ پس یوآش، یهوداع و سایر کاهنان را به حضور طلبیده، از ایشان پرسید: «چرا برای تعمیر خانه^۸ خدا اقدامی نمی‌کنید؟ از این پس دیگر لازم نیست شما از مردم هدیه بگیرید؛ و هر چه تا به حال جمع کرده‌اید، تحویل بدهید.»

^۸ کاهنان موافقت نمودند که نه از مردم پول بگیرند و نه مسئول تعمیر خانه^۹ خداوند باشند.

^۹ یهویاداع کاهن، صندوقی درست کرد و سوراخی در سرپوش آن ایجاد نمود و آن را در سمت راست قربانگاه کنار در ورودی خانه^{۱۰} خداوند گذاشت. هر کس هدیه‌ای می‌آورد، کاهنان محافظ در ورودی، آن را به درون جعبه می‌ریختند. ^{۱۰} هر وقت صندوق پر می‌شد، منشی دربار و کاهن اعظم آن را می‌شمرند و در کیسه‌ها می‌ریختند، ^{۱۱} ^{۱۲} و به ناظران ساختمانی خانه^{۱۳} خداوند تحویل می‌دادند تا با آن پول اجرت نجارها، بناها، معمارها، سنگتراشها و خریداران چوب و سنگ را بپردازند و مصالح ساختمانی را که برای تعمیر خانه^{۱۴} خداوند لازم بود، خریداری نمایند. ^{۱۳} ^{۱۴} این پول صرف خرید پیاله‌ها، انبرها، کاسه‌ها، شیپورهای نقره و یا دیگر لوازم نقره‌ای و طلایی برای خانه^{۱۵} خداوند نمی‌شد، بلکه فقط صرف تعمیرات خانه^{۱۶} خداوند می‌گردید. ^{۱۵} از ناظران ساختمانی صورتساب نمی‌خواستند، چون آنها مردانی امین و درستکار بودند. ^{۱۶} پولهایی را که مردم برای قربانی جرم و قربانی گناه می‌آوردند، در صندوق نمی‌ریختند، بلکه آنها را به کاهنان می‌دادند، چون سهم ایشان بود.

^{۱۷} در آن روزها، حزائیل، پادشاه سوریه به شهر جت حمله کرد و آن را گرفت؛ سپس بطرف اورشلیم حرکت کرد تا آن را نیز تصرف نماید. ^{۱۸} اما یوآش پادشاه، تمام هدایایی را که اجدادش (یهوشافاط، یهورام و اخزیا، پادشاهان یهودا) به خداوند وقف

در آن روزگار، مهاجمین موآبی بهار هر سال به اسرائیل هجوم می‌پرندند.²¹ یک روز در حین تشییع جنازه‌ای، مردم سوگوار با این مهاجمین روبرو شده، از ترس جنازه را به داخل قبر الیشع انداختند و پا به فرار گذاشتند. شخص مرده بمحض اینکه به استخوانهای الیشع برخورد، زنده شد و سرپا ایستاد.

جنگ بین اسرائیل و سوریه

²² در دورهٔ سلطنت یهوآخاز، حزائیل (پادشاه سوریه) اسرائیل را سخت مورد تاخت و تاز قرار می‌داد،²³ ولی خداوند بخاطر عهدی که با ابراهیم و اسحاق و یعقوب بسته بود نسبت به قوم اسرائیل بسیار بخشنده و رحیم بود و اجازه نمی‌داد آنها از بین بروند. او تا به امروز نیز بخاطر آن عهد به ایشان رحم می‌کند.

²⁴ پس از آنکه حزائیل پادشاه سوریه مرد، پسرش بنهدد بجایش به سلطنت رسید.²⁵ یهوآش، پادشاه اسرائیل (پسر یهوآخاز) سه بار بنهدد را شکست داد و شهرهایی را که در زمان پدرش بدست حزائیل افتاده بود، پس گرفت.

امصیا، پادشاه یهودا

(2 تواریخ 25: 1-24)

در دومین سال سلطنت یهوآش، پادشاه اسرائیل، امصیا (پسر یوآش) پادشاه یهودا شد.² امصیا بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم سلطنت کرد. مادرش یهوعدان نام داشت و اهل اورشلیم بود.³ امصیا مانند پدرش یوآش هر چه در نظر خداوند پسندیده بود انجام می‌داد، اما نه به اندازهٔ جنش داود.⁴ او بتخانه‌های روی تپه‌ها را از بین نبرد و از این رو قوم هنوز در آنجا قربانی می‌کردند و بخور می‌سوزانیدند.

⁵ وقتی امصیا زمام امور را در دست گرفت، افرادی را که پدرش را کشته بودند، از بین برد،⁶ ولی فرزندان ایشان را نکشت، زیرا خداوند در تورات موسی امر فرموده بود که پدران بسبب گناه پسران

اسرائیل، ثبت گردیده است.⁹ یهوآخاز مرد و در سامره دفن شد و پسرش یهوآش بجای او پادشاه شد.

یهوآش، پادشاه اسرائیل

¹⁰ در سی و هفتمین سال سلطنت یوآش، پادشاه یهودا، یهوآش، پسر یهوآخاز پادشاه اسرائیل شد و شانزده سال در سامره سلطنت کرد.¹¹ او نیز مانند یربعام نسبت به خداوند گناه ورزیده، اسرائیل را به گناه کشاند و از کارهای زشت خود دست برنداشت.¹² شرح بقیهٔ رویدادهای دوران سلطنت یهوآش، جنگهای او با امصیا، پادشاه یهودا، کارها و فتوحات او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» نوشته شده است.¹³ یهوآش مرد و در آرامگاه سلطنتی سامره دفن شد و یربعام دوم به سلطنت رسید.

مرگ الیشع

¹⁴ الیشع نبی بیمار شد و در بستر افتاد. وقتی آخرین روزهای عمر خود را می‌گذرانید، یهوآش پادشاه به عیادتش رفت و با گریه به او گفت: «ای پدرم! ای پدرم! تو مدافع نیرومند اسرائیل بودی.»

¹⁵ الیشع به او گفت: «یک کمان و چند تیر به اینجا بیاور.» او تیرها و کمان را آورد.¹⁶ الیشع گفت: «آن پنجره را که به سمت سوریه است، باز کن.» پادشاه پنجره را باز کرد. آنگاه الیشع به پادشاه گفت:

«کمان را بدست بگیر.» وقتی پادشاه کمان را گرفت، الیشع دست خود را روی دست پادشاه گذاشت و دستور داد که تیر را ببندازد. پادشاه تیر را رها کرد. سپس الیشع به پادشاه گفت: «این تیر خداوند است که بر سوریه پیروز می‌شود، چون تو سپاه سوریه را در افیق شکست خواهی داد.¹⁸ حال تیرهای دیگر را بگیر و آنها را بر زمین بزن.»

پادشاه تیرها را برداشت و سه بار بر زمین زد. اما نبی خشمگین شد و گفت: «تو می‌بایست پنج یا شش بار بر زمین می‌زدی، چون در آنصورت می‌توانستی سوریه را بکلی نابود کنی، ولی حالا فقط سه بار بر آنها پیروز خواهی شد.»

²⁰ الیشع مرد و او را دفن کردند.

¹⁷ امصیا بعد از مرگ یهواش پانزده سال دیگر هم زندگی کرد. ¹⁸ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت امصیا در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است. ¹⁹ در اورشلیم علیه او توطئه چیدند و او به لاکیش گریخت، ولی دشمنانش او را تعقیب کرده، در آنجا او را کشتند. ²⁰ سپس جنازه‌اش را روی اسب گذاشته، به اورشلیم برگردانند و در آرامگاه سلطنتی شهر داود دفن کردند.

²¹ مردم یهودا، پسرش عزیا را در سن شانزده سالگی بجای او پادشاه خود ساختند. ²² عزیا بعد از مرگ پدرش شهر ایلت را برای یهودا پس گرفت و آن را بازسازی نمود.

یربعام دوم، پادشاه اسرائیل

²³ یربعام دوم (پسر یهواش) در پانزدهمین سال سلطنت امصیا، پادشاه یهودا، پادشاه اسرائیل شد و چهل و یک سال در سامره سلطنت نمود. ²⁴ او نیز مانند یربعام اول (پسر نباط) نسبت به خداوند گناه ورزید و اسرائیل را به گناه کشاند. ²⁵ یربعام دوم زمینهای از دست رفته اسرائیل را که بین گذرگاه حمات در شمال و دریای مرده در جنوب واقع شده بود، پس گرفت؛ درست همانطور که خداوند، خدای اسرائیل توسط یونس نبی (پسر امتای) اهل جت حافر پیشگویی فرموده بود.

²⁶ خداوند مصیبت تلخ اسرائیل را دید؛ و کسی نبود که به داد ایشان برسد. ²⁷ ولی خواست خداوند این نبود که نام اسرائیل را از روی زمین محو کند، پس توسط یربعام دوم ایشان را نجات داد.

²⁸ شرح بقیه دوران سلطنت یربعام دوم، کارها و فتوحات و جنگهای او، و اینکه چطور دمشق و حمات را که در تصرف یهودا بودند باز بدست آورد، همه در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» نوشته شده است. ²⁹ وقتی یربعام دوم مرد، جنازه او را در کنار سایر پادشاهان اسرائیل به خاک سپردند و پسرش زکریا بر تخت سلطنت اسرائیل نشست.

کشته نشوند و نه پسران برای گناه پدران؛ بلکه هر کس بسبب گناه خود مجازات شود. ⁷ امصیا یکبار ده هزار ادومی را در دره نمک کشت. همچنین شهر سالع را تصرف کرد و اسم آن را به یقتنیل تغییر داد که تا به امروز به همان نام خوانده می‌شود.

⁸ یک روز امصیا قاصدانی نزد یهواش، پادشاه اسرائیل (پسر یهواخاز و نوه بیهو) فرستاده، به او اعلام جنگ داد.

⁹ اما یهواش پادشاه با این مثل جواب امصیا را داد: «روزی در لبنان یک بوته خار به درخت سرو آزاد گفت: «دخترت را به پسر من به زنی بده. ولی درست در همین وقت حیوانی وحشی از آنجا عبور کرد و آن خار را پایمال نمود! ¹⁰ تو ادوم را نابود کرده‌ای و مغرور شده‌ای؛ ولی به این پیروزی قانع باش و پا را از گلیمت بیرون نگذار. چرا می‌خواهی کاری کنی که به زیان تو و قومت تمام شود؟»

¹¹ ولی امصیا توجهی ننمود، پس یهواش، پادشاه اسرائیل، سپاه خود را آماده جنگ کرد. جنگ در بیت‌شمس، یکی از شهرهای یهودا، در گرفت. ¹² سپاه یهودا شکست خورد و سربازان به شهرهای خود فرار کردند. ¹³ امصیای پادشاه اسیر شد و سپاه اسرائیل بر اورشلیم تاخت و حصار آن را از دروازه افرایم تا دروازه زاویه که طولش در حدود دویست متر بود، درهم کوبید. ¹⁴ یهواش عده‌ای را گروگان گرفت و تمام طلا و نقره و لوازم خانه خداوند و کاخ سلطنتی را برداشت و به سامره بازگشت.

¹⁵ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت یهواش، جنگهای او با امصیا (پادشاه یهودا)، کارها و فتوحات او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» ثبت شده است. ¹⁶ یهواش مرد و در آرامگاه سلطنتی سامره دفن شد و پسرش یربعام دوم بجای او به سلطنت رسید.

مرگ امصیا، پادشاه یهودا

(2 تواریخ 25: 28-25)

عزیا، پادشاه یهودا

(2 تاریخ 26: 1-23)

15

در بیست و هفتمین سال سلطنت یربعام دوم پادشاه اسرائیل، عزیا (پسر امصیا) پادشاه یهودا شد.² او شانزده ساله بود که بر تخت سلطنت نشست و پنجاه و دو سال در اورشلیم سلطنت کرد. (مادرش یکلیا نام داشت و از اهالی اورشلیم بود.)³ او مانند پدرش امصیا آنچه در نظر خداوند پسندیده بود، انجام می‌داد.⁴ ولی باز بتخانه‌های روی تپه‌ها که مردم در آنجا قربانی می‌کردند و بخور می‌سوزانیدند، باقی ماند.⁵ خداوند او را به مرض جذام مبتلا کرد و تا روز وفاتش جذامی باقی ماند. او تنها، در یک خانه بسر می‌برد و پسرش یوتام امور مملکت را اداره می‌کرد.⁶ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت عزیا و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است.⁷ وقتی عزیا مرد او را در آرامگاه سلطنتی در شهر داود دفن کردند و پسرش یوتام بجایش پادشاه شد.

زکریا، پادشاه اسرائیل

⁸ در سی و هشتمین سال سلطنت عزیا پادشاه یهودا، زکریا (پسر یربعام دوم) پادشاه اسرائیل شد و شش ماه در سامره سلطنت نمود.⁹ او نیز مانند اجدادش نسبت به خداوند گناه ورزید و از گناهان یربعام اول (پسر نباط) که اسرائیل را به گناه کشاند، دست برداشت.¹⁰ شلوم (پسر یابیش) بصد او توطئه کرد و او را در حضور مردم کشت و خود به سلطنت رسید.¹¹ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت زکریا در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» آمده است.¹² به این ترتیب، آنچه که خداوند دربارهٔ بیهو* فرموده بود، به وقوع پیوست که خاندان او تا نسل چهارم بر تخت سلطنت اسرائیل خواهند نشست.)

شلوم، پادشاه اسرائیل

¹³ در سی و نهمین سال سلطنت عزیا پادشاه یهودا، شلوم (پسر یابیش) پادشاه اسرائیل شد و یک ماه در سامره سلطنت کرد.

¹⁴ منحیم (پسر جدای) از ترصه به سامره آمده، او را کشت و خود بجای وی بر تخت سلطنت نشست.¹⁵ شرح بقیه رویدادهای سلطنت شلوم و توطئه** او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» نوشته شده است.¹⁶ منحیم شهر تقصیح و حومهٔ آن را ویران نمود، اهالی آنجا را کشت و شکم زنان حامله را پاره کرد، چون مردم آنجا حاضر نبودند تسلیم او شوند.

منحیم، پادشاه اسرائیل

¹⁷ در سی و نهمین سال سلطنت عزیا پادشاه یهودا، منحیم (پسر جدای) پادشاه اسرائیل شد و ده سال در سامره سلطنت کرد.¹⁸ او نیز مانند یربعام (پسر نباط) نسبت به خداوند گناه ورزید و اسرائیل را به گناه کشاند.

¹⁹ در زمان او تغلت فلاسر، پادشاه آشور به سرزمین اسرائیل هجوم آورد، ولی منحیم پادشاه سی و چهار تن نقره به او باج داد و به کمک وی سلطنت خود را بر اسرائیل تثبیت نمود.²⁰ منحیم این پول را به شکل مالیات به زور از تروتمندان وصول نمود. هر یک از آنها پنجاه منقال نقره پرداختند. پس امپراطور آشور به سرزمین خود بازگشت.

²¹ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت منحیم و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» نوشته شده است.²² بعد از مرگ او پسرش فقحیا پادشاه شد.

فقحیا، پادشاه اسرائیل

²³ در پنجاهمین سال سلطنت عزیا پادشاه یهودا، فقحیا (پسر منحیم) پادشاه اسرائیل شد و دو سال در سامره سلطنت نمود،²⁴ او نیز مانند یربعام (پسر نباط) نسبت به خداوند گناه ورزید و اسرائیل را به گناه کشاند.²⁵ فقح (پسر رملیا)، یکی از فرماندهان سپاه او، همراه پنجاه نفر دیگر از مردان جلعاد بصد او شورش کرد و او را در کاخ سلطنتی سامره کشت. (ارجوب و اریه نیز در این شورش کشته شدند.) سپس فقح بجای او پادشاه شد.

سلطنتی در اورشلیم دفن کردند و پسرش آحاز بجای او پادشاه شد.

²⁶ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت فقحیا و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» نوشته شده است.

آحاز، پادشاه یهودا

(2 تواریخ 28: 1-27)

در هفدهمین سال سلطنت فقح پادشاه اسرائیل، آحاز (پسر یوتام) پادشاه یهودا شد. ² آحاز در سن بیست سالگی بر تخت سلطنت نشست و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود. او مانند جدش داود مطابق میل خداوند، خدایش رفتار ننمود، بلکه مثل پادشاهان اسرائیل شرور بود. او حتی پسر خود را زندهنزده سوزاند و قربانی بتها کرد. این رسم قومهایی بود که خداوند سرزمینشان را از آنها گرفته، به بنی اسرائیل داده بود. ⁴ آحاز در بتخانه‌های روی تپه‌ها و بلندیها و زیر هر درخت سبز قربانی می‌کرد و بخور می‌سوزانید.

⁵ آنگاه رصین، پادشاه سوریه و فقح، پادشاه اسرائیل به جنگ آحاز آمدند و شهر اورشلیم را محاصره کردند ولی نتوانستند آن را بگیرند. ⁶ در همین وقت، رصین شهر ایلت را برای سوریه‌ها پس گرفت. او یهودیه‌ها را بیرون راند و سوریه‌ها را فرستاد تا در آن شهر زندگی کنند که تا به امروز در آن ساکن هستند. ⁷ آحاز پادشاه قاصدانی نزد تغلت فلاسر، پادشاه آشور فرستاد و از او خواهش کرد تا وی را در جنگ با پادشاهان مهاجم سوریه و اسرائیل کمک نماید. ⁸ آحاز طلا و نقره خزانه‌های خانه خداوند و کاخ سلطنتی را گرفته، برای پادشاه آشور هدیه فرستاد. ⁹ پادشاه آشور موافقت نموده، با سپاه خود به دمشق پایتخت سوریه حمله کرد و ساکنان آن شهر را به اسیری برده، آنها را در شهر قیر اسکان داد. او رصین پادشاه سوریه را نیز کشت.

¹⁰ سپس آحاز پادشاه برای ملاقات تغلت فلاسر به دمشق رفت. وقتی در آنجا بود، قربانگاه بتخانه دمشق را دید و شکل و اندازه آن را با تمام جزئیات برای اورپای کاهن فرستاد. ¹¹ او رها هم عین آن را ساخت و قبل از رسیدن آحاز آن را تمام کرد. ¹² ¹³ وقتی آحاز پادشاه از سفر بازگشت و قربانگاه جدید را دید،

فقح، پادشاه اسرائیل

²⁷ در پنجاه و دومین سال سلطنت عزیا پادشاه یهودا، فقح (پسر رملیا) پادشاه اسرائیل شد و بیست سال در سامره سلطنت کرد. ²⁸ او نیز مانند یربعام (پسر نباط) نسبت به خداوند گناه ورزید و اسرائیل را به گناه کشاند. ²⁹ در دوره سلطنت فقح بود که تغلت فلاسر، پادشاه آشور به اسرائیل حمله کرد و شهرهای عیون، ابل بیت معکه، یانوح، قادش، حاصور، جلعاد، جلیل و تمام سرزمین نفتالی را به تصرف خود درآورد و مردم را اسیر نموده، به آشور برد. ³⁰ آنگاه هوشع (پسر ایله) بضد فقح شورش کرد و او را کشت و خود بر تخت سلطنت نشست. هوشع در سال بیستم سلطنت یوتام (پسر عزیا) پادشاه یهودا، سلطنت خود را آغاز نمود.

³¹ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت فقح و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان اسرائیل» نوشته شده است.

یوتام، پادشاه یهودا

(2 تواریخ 27: 9-1)

³² در دومین سال سلطنت فقح پادشاه اسرائیل، یوتام (پسر عزیا) پادشاه یهودا شد. ³³ یوتام در سن بیست و پنج سالگی بر تخت سلطنت نشست و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود. (مادرش یروشام نام داشت و دختر صادق بود). ³⁴ او مانند پدرش عزیا آنچه در نظر خداوند پسندیده بود، انجام می‌داد، ³⁵ ولی بتخانه‌های روی تپه‌ها را که مردم در آنجا قربانی می‌کردند و بخور می‌سوزانیدند، خراب نکرد. یوتام دروازه بالایی خانه خداوند را بازسازی کرد.

³⁶ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت یوتام و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است. ³⁷ (در آن روزها خداوند، رصین پادشاه سوریه و فقح پادشاه اسرائیل را بضد یهودا برانگیخت). ³⁸ وقتی یوتام مرد او را در آرامگاه

سال از پرداخت باج و خراج سر باز زد و قاصدانى به مصر فرستاد تا از «سو» پادشاه آنجا کمک بخواهد. وقتى شلمناسر از این توطئه با خبر شد هوشع را به زنجیر کشیده، به زندان انداخت. سپس، شلمناسر سراسر سرزمین اسرائیل را اشغال نمود و سامره پایتخت اسرائیل را به مدت سه سال محاصره کرد.⁶ سرانجام در نهمین سال سلطنت هوشع، شلمناسر شهر سامره را گرفت و مردم اسرائیل را اسیر نمود و به آشور برد. او بعضی از اسرا را در شهر حلب، برخی دیگر را در شهر جوزان که کنار رود خابور است، و بقیه را در شهرهای سرزمین ماد سکونت داد.

تبعید اسرائیل به علت گناه

⁷ این بلا از این جهت بر قوم اسرائیل نازل شد که نسبت به خداوند، خدای خود که ایشان را از بندگی در مصر نجات داده بود، گناه کرده بودند. آنها بتها را می‌پرستیدند⁸ و از رسوم قومهایی که خداوند آنها را از سرزمین کنعان بیرون رانده بود، پیروی می‌کردند و از کارهای پادشاهان اسرائیل سرمشق می‌گرفتند.⁹ بنی اسرائیل مخفیانه نسبت به خداوند گناه ورزیده بودند. آنها در هر گوشه و کنار اسرائیل بتخانه‌ای ساخته بودند.¹⁰ روی هر تپه‌ای و زیر هر درخت سبزی مجسمه و بت گذاشته بودند¹¹ و برای بتهای قومهایی که خداوند ایشان را بیرون رانده و سرزمینشان را به قوم اسرائیل داده بود، بخور می‌سوزاندند. آنها با اعمال زشت خود خشم خداوند را برانگیختند¹² و از کلام خداوند که به آنها دستور داده بود که بتها را نپرستند، اطاعت نکردند.

¹³ خداوند پیامبران را یکی پس از دیگری فرستاد تا به اسرائیل و یهودا بگویند: «از راه‌های بد خود برگردید و دستورات خداوند را که انبیا به اجداد شما داده‌اند، اطاعت کنید.»¹⁴ ولی آنها نه فقط اطاعت نمی‌کردند بلکه مانند اجدادشان که به خداوند، خدای خود ایمان نداشتند، یاعی بودند.¹⁵ آنها از دستورات خدا سرپیچی کردند، عهد او را که با اجدادشان بسته بود، شکستند و به هشدارهای او توجه ننمودند و برخلاف اوامر

قربانی سوختنی و هدیه آردی روی آن تقنیم کرد و هدیه نوشیدنی بر آن ریخت و خون قربانی‌های سلامتی روی آن پاشید.¹⁴ سپس قربانگاه مفرعی خداوند را که بین خانه خداوند و قربانگاه جدید قرار داشت، برداشت و آن را در سمت شمالی قربانگاه جدید گذاشت.¹⁵ آهاز پادشاه به اوربای کاهن گفت: «از این قربانگاه جدید برای قربانی سوختنی صبح و هدیه آردی عصر، قربانی سوختنی و هدیه آردی پادشاه، و قربانی سوختنی و هدیه آردی و هدیه نوشیدنی مردم استفاده شود؛ همچنین خون قربانی‌های سوختنی و سایر قربانی‌ها هم بر قربانگاه جدید پاشیده شود. اما قربانگاه مفرعی قدیمی برای استفاده شخصی خود خواهد بود تا بوسیله آن از عالم غیب پیام بگیرم.»

¹⁶ اوربای کاهن مطابق دستور آهاز پادشاه عمل کرد.¹⁷ سپس پادشاه میزهای متحرک مفرعی خانه خداوند را از هم باز کرد و حوضچه‌ها را از روی آنها برداشت و حوض بزرگ را از روی گاوهای مفرعی پایین آورد و آن را روی سنگفرش گذاشت.¹⁸ همچنین برای خشنود کردن پادشاه آشور، راهی را که برای رفتن و شرکت در مراسم عید بین کاخ سلطنتی و خانه خداوند درست کرده بودند، بست.¹⁹ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت آهاز در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» ثبت گردیده است.²⁰ آهاز مرد و او را در آرامگاه سلطنتی اورشلیم دفن کردند و پسرش حزقیام امور مملکت را در دست گرفت.

هوشع، آخرین پادشاه اسرائیل

در سال دوازدهم سلطنت آهاز، پادشاه یهودا، هوشع (پسر ایلا) پادشاه اسرائیل شد و نه سال در سامره سلطنت نمود.² او نسبت به خداوند گناه ورزید، اما نه به اندازه پادشاهانی که قبل از او در اسرائیل سلطنت می‌کردند.

³ در زمان او شلمناسر، پادشاه آشور به اسرائیل لشکر کشید؛ هوشع تسلیم شلمناسر شد و از آن به بعد هر سال به او باج و خراج می‌پرداخت.⁴ اما یک

است تا بدینوسیله آنها را نابود کند.²⁷ پادشاه چنین دستور داد: «یکی از کاهنان تبعیدی سامره به اسرائیل بازگردد و قوانین خدای آن سرزمین را به مردمان تازه وارد آنجا یاد دهد.»²⁸ پس یکی از کاهنان اسرائیلی که از سامره تبعید شده بود به بیت‌ئیل بازگشت و به مردم آنجا یاد داد چگونه خداوند را عبادت کنند.

²⁹ ولی هر یک از این طوایف بیگانه به پرستش بت خود ادامه دادند. آنها بت‌های خود را در معابد بالای تپه‌ها که اسرائیلیها ساخته بودند و در نزدیکی شهرهایشان بود، گذاشتند.³⁰ مردمی که از بابل بودند، بت «سکوتینوت» را عبادت می‌کردند. آنانی که از کوت بودند، بت نرجل را و اهالی حمات، بت اشیم را می‌پرستیدند.³¹ پرستندگان بت‌های نبحز و تر تاک کسانی بودند که از عوا و سفروایم آمده بودند که حتی فرزندان خود را بر بالای قربانگاه‌ها برای بت‌های ادرملک و عنملک می‌سوزانند.³² این مردم در ضمن، خداوند را هم عبادت می‌کردند و از میان خود کاهنانی را انتخاب کردند تا روی قربانگاه‌های بالای تپه‌ها برای خداوند قربانی کنند.³³ به این ترتیب هم خداوند را می‌پرستیدند و هم طبق آداب و رسوم کشور خودشان بت‌های خود را پرستش می‌کردند.

³⁴ آنها تا به امروز هم بجای اینکه خداوند را عبادت نمایند و مطیع احکام و دستوراتی باشند که او به فرزندان یعقوب (که خداوند بعد اسمش را اسرائیل گذاشت) داد، مطابق آداب و رسوم گذشته خود رفتار می‌کنند.³⁵ خداوند با قوم اسرائیل عهد بسته، به آنها دستور داده بود که بت‌های اقوام خدانشناس را عبادت نکنند، آنها را سجده و پرستش ننمایند و به آنها قربانی تقدیم نکنند،³⁶ بلکه فقط خداوند را عبادت کنند و او را سجده نمایند و به او قربانی تقدیم کنند، زیرا او بود که با معجزات و قدرت شگفت‌انگیز، آنها را از مصر بیرون آورد.³⁷ پس آنها می‌بایست همواره تمام احکام و دستورات خداوند را اطاعت کنند و هرگز بت نپرستند.³⁸ زیرا خداوند فرموده بود: «عهدی را که با شما بستم هرگز فراموش نکنید

خداوند، از روی حماقت، بت‌های اقوام همسایه را عبادت کردند.¹⁶ آنها از تمام دستورات خداوند، خدای خود سرپیچی نمودند و دو بت گوساله شکل از طلا و بت‌های شرم‌آور دیگر ساختند. بت بعل را پرستش کردند و در مقابل آفتاب و ماه و ستارگان سجده نمودند.¹⁸¹⁷ بر آتش بنکده‌ها، دختران و پسران خود را قربانی کردند. از فالگیران راهنمایی خواستند، جادوگری کردند و خود را به گناه فروختند. از این رو خداوند بسیار خشمگین شد و آنها را از حضور خود دور انداخت؛ فقط قبیله یهودا باقی ماند.

¹⁹ اما یهودا نیز دستورات خداوند، خدای خود را اطاعت نکرد و به همان راه‌های بدی رفت که اسرائیل رفته بود.²⁰ پس خداوند از تمام بنی اسرائیل دل کند و آنها را بدست دشمن سپرد تا نابود شوند و به سزای اعمال خود برسند.

²¹ وقتی خداوند اسرائیل را از یهودا جدا کرد، مردم اسرائیل یربعام (پسر نباط) را به پادشاهی خود انتخاب کردند. یربعام هم اسرائیل را از پیروی خداوند منحرف کرده، آنها را به گناه بزرگی کشاند.²² اسرائیل از گناهانی که یربعام ایشان را بدان آلوده کرده بود، دست برنداشتند،²³ تا اینکه خداوند همانطور که بوسیله تمام انبیا خبر داده بود، آنها را از حضور خود دور انداخت. بنابراین مردم اسرائیل به سرزمین آشور تبعید شدند و تا به امروز در آنجا به سر می‌برند.

اشغال اسرائیل بوسیله آشوریها

²⁴ پادشاه آشور مردمی از بابل، کوت، عوا، حمات، سفروایم آورد و آنها را بجای تبعیدیهای اسرائیلی در شهرهای اسرائیل سکونت داد و آنها سامره و سایر شهرهای اسرائیل را اشغال کردند.

²⁵ ولی این مردم در ابتدای ورود به سرزمین اسرائیل، خداوند را عبادت نمی‌کردند؛ پس خداوند شیرهایی به میان آنها فرستاد که بعضی از ایشان را دریدند.²⁶ به پادشاه آشور خبر رسید که چون ساکنان جدید سرزمین اسرائیل با قوانین خدای آن سرزمین آشنا نیستند، او شیرهایی را به میان آنها فرستاده

سامره را محاصره کرد.¹⁰ سه سال بعد (یعنی در آخر ششمین سال سلطنت حزقیاء و نهمین سال سلطنت هوشع) سامره به تصرف دشمن درآمد.¹¹ امپراطور آشور اسرائیلی‌ها را به سرزمین آشور برد. او بعضی از اسرا را در شهر حلب، برخی دیگر را در شهر جوزان که کنار رود خابور است، و بقیه را در شهرهای سرزمین ماد سکونت داد.¹² این اسارت بدان سبب بود که بنی‌اسرائیل به دستورات خداوند، خدایشان گوش ندادند و خواست او را بجا نیاورند. در عوض عهد و پیمان او را شکسته، از تمام قوانینی که موسی خدمتگزار خداوند به آنها داده بود، سرپیچی نمودند.

آشوریه‌ها اورشلیم را محاصره می‌کنند

(2 تواریخ 32: 1-19؛ اشعیا 36: 1-22)

¹³ در چهاردهمین سال سلطنت حزقیاء، سنحاریب، پادشاه آشور تمام شهرهای حصاردار یهودا را محاصره نموده، آنها را تسخیر کرد.¹⁴ حزقیای پادشاه برای سنحاریب که در لاکیش بود، چنین پیغام فرستاد: «من خطا کرده‌ام، از سرزمین من عقب‌نشینی کن و به سرزمین خود بازگرد و من هر قدر که باج و خراج بخواهی خواهم پرداخت.» در جواب، پادشاه آشور ده هزار کیلو نقره و هزار کیلو طلا طلب نمود.¹⁵ برای تهیه این مبلغ، حزقیاء تمام نقره خانه خداوند و خزانه‌های قصر خود را برداشت و حتی روکش طلای درها و ستونهای خانه خدا را رانده، همه را به پادشاه آشور داد.

¹⁷ باجود این، پادشاه آشور سپاه بزرگی را به سرپرستی سه فرمانده قوای خود از لاکیش به اورشلیم فرستاد. آنها بر سر راه «مزرعه رخت شورها» کنار قنات برکه بالا اردو زدند.¹⁸ فرماندهان آشور خواستند که حزقیاء بیاید و با آنها صحبت کند. ولی حزقیاء الیاقیم (پسر حلقیا) سرپرست امور دربار، شینا منشی دربار و یوآخ (پسر آساف) وقایع‌نگار را به نمایندگی از طرف خود نزد آنها فرستاد.

و بتها را نپرستید. فقط مرا عبادت کنید و من شما را از چنگ دشمنانتان نجات خواهم داد.»⁴⁰ ولی این طوایف توجهی به این احکام نمودند و به پرستش بت ادامه دادند. آنها خداوند را عبادت می‌کردند و در ضمن از بتپرستی هم دست نکشیدند و فرزندان آنها نیز تا به امروز به همان طریق عمل می‌کنند.

حزقیاء، پادشاه یهودا

(2 تواریخ 29: 21 و 31: 1)

در سومین سال سلطنت هوشع پادشاه اسرائیل، حزقیاء (پسر آحاز) پادشاه یهودا شد.² حزقیاء در سن بیست و پنج سالگی بر تخت سلطنت نشست و بیست و نه سال در اورشلیم سلطنت نمود. (مادرش ایبا نام داشت و دختر زکریا بود.)³ او مانند جدش داود مطابق میل خداوند رفتار می‌کرد.⁴ او معبدهایی را که بر بالای تپه‌ها بود نابود کرد و مجسمه‌ها و بتهای شرم‌آور آشیره را در هم شکست. او همچنین مار مفرغی را که موسی ساخته بود خرد کرد، زیرا بنی اسرائیل تا آن موقع آن را می‌پرستیدند و برایش بخور می‌سوزاندند. (این مار مفرغی را نحشتان* می‌نامیدند.)⁵ حزقیاء به خداوند، خدای اسرائیل ایمانی راسخ داشت. هیچیک از پادشاهان قبیل یا بعد از حزقیاء مانند او نبوده‌اند، زیرا وی در هر امری از خداوند پیروی می‌نمود و تمام احکامی را که توسط موسی داده شده بود، اطاعت می‌کرد.⁷ از این رو خداوند با او بود و در هر کاری وی را کامیاب می‌گردانید. پس حزقیاء سر از فرمان پادشاه آشور بپیچید و دیگر باج و خراج سالیانه به او نپرداخت.⁸ همچنین فلسطین را تا غزه و نواحی اطراف آن به تصرف خود درآورد و تمام شهرهای بزرگ و کوچک را ویران کرد.

⁹ در چهارمین سال سلطنت حزقیاء (که با هفتمین سال سلطنت هوشع، پادشاه اسرائیل مصادف بود) شلمناسر، پادشاه آشور به اسرائیل حمله برد و شهر

* نحشتان می‌تواند به معنی مار یا مفرغ و یا شیء نجس باشد.

شما را از چنگ من برهاند.³⁰ سخن او را که می‌گوید: به خداوند توکل نمایند تا شما را برهاند، باور نکنید، زیرا این شهر بدست ما خواهد افتاد.³¹ به حزقیای پادشاه گوش ندهید. امپراطور آشور می‌گوید که تسلیم شوید و در سرزمین خود با امنیت و آرامش زندگی کنید³² تا زمانی که بیایم و شما را به سرزمینی دیگر ببرم که مانند سرزمین شما پر از نان و شراب، غله و عسل، و درختان انگور و زیتون است. اگر چنین کنید زنده خواهید ماند. پس به حزقیای گوش ندهید، زیرا شما را فریب می‌دهد و می‌گوید که خداوند شما را خواهد رها کند.³³ آیا تاکنون خدایان دیگر هرگز توانسته‌اند بندگان خود را از چنگ پادشاه آشور نجات دهند؟³⁴ بر سرخدایان حمات، ارفاد، سفروایم، هیع و عوا چه آمد؟ آیا آنها توانستند سامره را نجات دهند؟³⁵ کدام خدا هرگز توانسته است سرزمینی را از چنگ من نجات دهد؟ پس چه چیز سبب شده است فکر کنید که خداوند شما می‌تواند اورشلیم را نجات دهد؟»

³⁶ ولی مردمی که روی حصار بودند سکوت کردند، زیرا پادشاه دستور داده بود که چیزی نگویند.³⁷ سپس الیاقیم، شبنا و یوآخ لباسهای خود را پاره کرده، نزد حزقیای پادشاه رفتند و آنچه را که فرمانده قوای آشور گفته بود، بعرض او رساندند.

پادشاه از اشعیا کمک می‌خواهد

(اشعیا 37: 1-7)

وقتی حزقیای پادشاه این خبر را شنید،
19 لباس خود را پاره کرده، پلاس پوشید و به خانه خداوند رفت تا دعا کند.² سپس به الیاقیم، شبنا و کاهنان ریش سفید گفت که پلاس بپوشند و نزد اشعیا نبی (پسر آموص) بروند³ و به او بگویند که حزقیای پادشاه چنین می‌گوید: «امروز روز مصیبت و سختی و اهانت است. وضعیت ما مثل وضعیت زنی است که منتظر وضع حمل است، اما قدرت زاییدن ندارد.⁴ خداوند، خدای تو سخنان اهانت‌آمیز این سردار آشور را که به خدای زنده اهانت کرده

¹⁹ یکی از فرماندهان قوای آشور، این پیغام را برای حزقیای فرستاد: «امپراطور بزرگ آشور می‌گوید که تو به چه کسی امید بسته‌ای؟²⁰ تو که از تدابیر جنگی و قدرت نظامی برخوردار نیستی، بگو چه کسی تکیه‌گاه توست که اینچنین بصد من قیام کرده‌ای؟²¹ اگر به مصر تکیه می‌کنی، بدان که این عصای دست تو، نی ضعیفی است که طاقت وزن تو را ندارد و بزودی می‌شکند و به دستت فرو می‌رود. هر که به پادشاه مصر امید ببندد عاقبتش همین است!²² اگر شما بگویید به خداوند، خدای خود تکیه می‌کنیم، بدانید که او همان خدایی است که حزقیای تمام معدهای او را که بر فراز تپه‌ها بودند خراب کرده و دستور داده است که همه مردم پیش قربانگاه اورشلیم عبادت کنند.²³ من از طرف سرورم، امپراطور آشور حاضرم با شما شرط ببندم. اگر بتوانید دو هزار اسب‌سوار پیدا کنید من دو هزار اسب به شما خواهم داد تا بر آنها سوار شوند!²⁴ حتی اگر مصر هم به شما اسب‌سوار بدهد باز به اندازه یک افسر ساده سرورم قدرت نخواهید داشت.²⁵ آیا خیال می‌کنید من بدون دستور خداوند به اینجا آمده‌ام؟ نه! خداوند به من فرموده است تا به سرزمین شما هجوم آورم و نابودش کنم!»

²⁶ آنگاه الیاقیم، شبنا و یوآخ به او گفتند: «تو ما را به زبان ارامی صحبت کنی، زیرا ما آن را می‌فهمیم. به زبان عبری حرف نزنید چون مردمی که بر بالای حصارند به حرفهای شما گوش می‌دهند.»

²⁷ ولی فرمانده آشور جواب داد: «مگر سرورم مرا فرستاده است که فقط با شما و پادشاهتان صحبت کنم؟ مگر مرا نزد این مردمی که روی حصار جمع شده‌اند نفرستاده است؟ زیرا آنها هم به سرنوشت شما محکومند تا از نجاست خود بخورند و از ادراک خود بنوشند!»

²⁸ آنگاه فرمانده آشور با صدای بلند به زبان عبری به مردمی که روی حصار شهر بودند گفت: «به پیغام پادشاه بزرگ آشور گوش دهید:²⁹ نگذارید حزقیای پادشاه شما را فریب دهد. او هرگز نمی‌تواند

ویران کرده‌اند،¹⁸ و خدایان آنها را سوزانده‌اند. اما آنها خدا نبودند. آنها نابود شدند، چون ساخته دست انسان و از چوب و سنگ بودند.¹⁹ ای خداوند، خدای ما، التماس می‌کنیم ما را از چنگ پادشاه آشور نجات ده تا تمام ممالک جهان بدانند که تنها تو خدا هستی.»

پیغام اشعیا به پادشاه

(اشعیا 37: 21-38)

²⁰ اشعیای نبی برای حزقیای پادشاه این پیغام را فرستاد: «خداوند، خدای اسرائیل می‌فرماید که دعای تو را در مورد سنحاریب، پادشاه آشور شنیده است.²¹ جواب او به سنحاریب این است: شهر اورشلیم از تو نمی‌ترسد، بلکه تو را مسخره می‌کند.²² تو می‌دانی به چه کسی اهانت کرده و کفر گفته‌ای؟ می‌دانی به چه کسی این چنین جسارت نموده‌ای؟ به خدای قدوس اسرائیل!

²³ «تو افرادی را نزد من فرستادی تا به من فخر بفروشی و بگویی که با عرابه‌های بلند لبنان و قلعه‌های آن را فتح کرده‌ای؛ بلندترین درختان سرو آزاد و بهترین صنوبرهایش را قطع نموده و به دورترین نقاط جنگلش رسیده‌ای.²⁴ تو افتخار می‌کنی که چاه‌های زیادی را تصرف کرده و از آنها آب نوشیده‌ای و پای تو به رود نیل مصر رسیده، آن را خشک کرده است.

²⁵ «آیا نمی‌دانی که این من بودم که به تو اجازه انجام چنین کارهایی را دادم؟ من از قدیم چنین مقدر نموده بودم که تو آن شهرهای حصاردار را تصرف کرده، ویران نمایی.²⁶ از این جهت بود که اهالی آن شهرها در برابر تو هیچ قدرتی نداشتند. آنها مانند علف صحرا و گیاه نورسته‌ای بودند که در زیر آفتاب سوزان خشک شده، پیش از رسیدن پژمرده گردیدند.²⁷ اما من از همه فکرها و کارهای تو و تنفیری که نسبت به من داری آگاهم.²⁸ بسبب این غرور و تنفیری که نسبت به من داری، بر بینی تو افسار زده و در دهانت لگام خواهم گذاشت و تو را از راهی که آمده‌ای بازخواهم گردانید.»

است، بشنود و او را مجازات نماید. برای بازماندگان قوم ما دعا کن.»
⁵ وقتی فرستادگان حزقیای این پیغام را به اشعیا دادند،
⁶ او در جواب گفت: «خداوند می‌فرماید که به آقای خود بگویید از سخنان کفرآمیز آشوریه‌ها نترسد؛ زیرا من کاری می‌کنم که پادشاه آشور با شنیدن خبری به وطنش بازگردد و در آنجا کشته شود.»

آشوریه‌ها باز تهدید می‌کنند

(اشعیا 37: 8-20)

⁸ سردار آشور شنید که پادشاه آشور از لاکیش برای جنگ به لینه رفته است، پس او نیز به لینه رفت.
⁹ طولی نکشید خبر به پادشاه آشور رسید که ترهاقه، پادشاه حبشه لشکر خود را برای حمله به او بسیج کرده است. بنابراین پادشاه آشور پیش از رفتن به جنگ، برای حزقیای پادشاه چنین پیغام فرستاد:

¹⁰ «آن خدایی که بر او تکیه می‌کنی تو را فریب ندهد. وقتی می‌گوید که امپراطور آشور، اورشلیم را فتح خواهد کرد، حرفش را باور نکن.¹¹ تو خود شنیده‌ای که پادشاهان آشور به هر جا رفته‌اند چه کرده‌اند و چگونه شهرها را از بین برده‌اند. پس خیال نکن که تو می‌توانی از چنگ من فرار کنی.¹² آیا خدایان اقوامی چون جوزان، حاران، رصف و خدای مردم عدن که در سرزمین تلسار زندگی می‌کنند، ایشان را نجات دادند؟ اجداد ما تمام آنها را از میان برداشتند.¹³ بر سر پادشاه حمات و پادشاه ارفاد و سلاطین سفروایم، هینع و عوا چه آمد؟»
¹⁴ حزقیای نامه را از قاصدان گرفت و خواند. سپس به خانه خداوند رفت و آن نامه را در حضور خداوند پهن کرد.¹⁵ بعد چنین دعا کرد:

«ای خداوند، خدای اسرائیل که بر تخت خود که بر فراز فرشتگان قرار دارد، نشسته‌ای. تو تنها خدای تمام ممالک جهان هستی. تو آسمان و زمین را آفریده‌ای.¹⁶ ای خداوند، سخنان سنحاریب را بشنو و ببین این مرد چگونه به تو، ای خدای زنده توهین می‌کند.¹⁷ خداوند، راست است که پادشاهان آشور تمام آن اقوام را از بین برده‌اند و سرزمین ایشان را

سعی کرده‌ام مطابق میل تو رفتار کنم.» سپس بغض گلویش را گرفت و به تلخی گریست.

⁴پیش از آنکه اشعیا قصر را ترک کند خداوند بار دیگر با او سخن گفت و فرمود: ⁵«نزد حزقیای رهبر قوم من برگرد و به او بگو که خداوند، خدای جدت داود دعای تو را شنیده و اشکهایت را دیده است. او تو را شفا خواهد داد. سه روز دیگر از بستر بیماری برخوای خاست و به خانه خداوند خواهی رفت.» ⁶او پانزده سال دیگر بر عمر تو خواهد افزود. او تو را و این شهر را از چنگ پادشاه آشور نجات خواهد داد. تمام این کارها را بخاطر خود و بخاطر بندهاش داود انجام خواهد داد.»

⁷پس اشعیا به افراد حزقیای پادشاه گفت که مقداری انجیر بگیرند و آن را له کرده، روی دمل حزقیای بگذارند. آنها چنین کردند و حزقیای شفا یافت.

⁸(در ضمن حزقیای پادشاه به اشعیای نبی گفته بود: «برای اینکه ثابت شود که خداوند مرا شفا خواهد داد و بعد از سه روز خواهم توانست به خانه خداوند بروم او چه نشانه‌ای به من می‌دهد؟»

⁹اشعیا به او گفت: «خداوند با این نشانه آنچه را گفته، ثابت خواهد کرد: آیا می‌خواهی که سایه ساعت آفتابی ده درجه جلو برود یا ده درجه به عقب برگردد؟»

¹⁰حزقیای جواب داد: «جلو رفتن سایه روی ساعت آفتابی آسان است، پس بهتر است سایه ده درجه به عقب برگردد.»

¹¹اشعیا از خداوند درخواست نمود که چنین کند، و او سایه روی ساعت آفتابی آواز را ده درجه به عقب برگرداند.)

قاصدانی از بابل

(اشعیا 39: 8-1)

¹²در آن موقع مرودک بلدان (پسر بلدان، پادشاه بابل) نامه‌ای همراه هدیه‌ای توسط قاصدان خود برای حزقیای فرستاد، زیرا شنیده بود که بیمار است. ¹³حزقیای فرستادگان بابلی را پذیرفت و ایشان را به کاخ سلطنتی برد و خزانه‌های طلا و نقره، عطریات

²⁹سپس اشعیا به حزقیای گفت: «علامت این رویدادها این است: امسال و سال دیگر از گیاهان خودرو استفاده خواهید کرد، اما در سال سوم خواهید کاشت و خواهید دروید، تاکستانها غرس خواهید نمود و از میوهشان خواهید خورد.» ³⁰بازماندگان یهودا بار دیگر در سرزمین خود ریشه دوانیده، ثمر خواهند آورد ³¹و در اورشلیم باقی خواهند ماند، زیرا خداوند غیور این امر را بجا خواهد آورد.

³²«خداوند درباره پادشاه آشور چنین می‌گوید: «او به این شهر داخل نخواهد شد، سپر بستر در برابر آن نخواهد ایستاد، پشته‌ای در مقابل حصارش بنا نخواهد کرد و حتی یک تیر هم به داخل اورشلیم نخواهد انداخت.» ³³او از همان راهی که آمده است باز خواهد گشت، ³⁴زیرا من بخاطر خود و بخاطر بندهام داود از این شهر نفاق خواهم کرد و آن را نجات خواهم داد.»

³⁵در همان شب فرشته خداوند صد و هشتاد و پنج هزار نفر از سربازان آشور را کشت، بطوری که صبح روز بعد، وقتی مردم بیدار شدند تا آنجا که چشم کار می‌کرد، جنازه دیده می‌شد.

³⁶پس سنحاریب، پادشاه آشور عقب‌نشینی کرده، به نینوا بازگشت. ³⁷او در حالیکه در معبد خدای خود نسروک مشغول عبادت بود، پسرانش اردملک و شرآصر او را با شمشیر کشتند و به سرزمین آرات فرار کردند و یکی دیگر از پسرانش، به نام آسرحدون بجای او پادشاه شد.

بیماری و شفای حزقیای پادشاه

(اشعیا 38: 1-8، 22؛ 2تواریخ 32: 24-26)

در آن روزها حزقیای سخت بیمار شد و نزدیک بود بمیرد. اشعیای نبی (پسر آموص)

20

به عیادتش رفت و از جانب خداوند این پیغام را به او داد: «وصیتت را بکن، چون عمرت به آخر رسیده است؛ تو از این مرض شفا نخواهی یافت.»

²حزقیای صورت خود را بطرف دیوار برگردانید و به پیشگاه خداوند دعا کرده، گفت: ³«خداوندا، بخاطر آور چقدر نسبت به تو وفادار و امین بوده‌ام و چطور

بعل درست کرد و بت شرم‌آور اشیره را همانطور که اخاب، پادشاه اسرائیل درست کرده بود، دوباره ساخت. منسی آفتاب و ماه و ستارگان را پرستش می‌کرد و برای آنها قربانگاههایی ساخت و آنها را در حیاط خانهٔ خداوند قرار داد، یعنی در همان خانه و شهری که خداوند برای نام خود برگزیده بود.⁶ منسی پسر خود را بعنوان قربانی سوزانید. او جادوگری و فالگیری می‌کرد و با احضارکنندگان ارواح و جادوگران مشورت می‌نمود. او با این کارهای شرارت‌آمیز، خداوند را به خشم آورد.⁷ او حتی بت شرم‌آور اشیره را در خانهٔ خداوند برپا نمود، یعنی در همان مکانی که خداوند راجع به آن به داود و سلیمان گفته بود: «نام خود را تا به ابد بر این خانه و بر اورشلیم، شهری که از میان شهرهای قبایل اسرائیل برای خود انتخاب کرده‌ام، خواهم نهاد.»⁸ اگر قوم اسرائیل از دستوراتی که من بوسیلهٔ موسی به آنها داده‌ام پیروی نمایند، بار دیگر هرگز ایشان را از این سرزمین که به اجداد ایشان دادم، بیرون نخواهم راند.»⁹ اما ایشان نه فقط از خداوند اطاعت نکردند، بلکه بدتر از قومهایی که خداوند آنها را از کنعان بیرون رانده بود، رفتار نمودند زیرا منسی ایشان را گمراه نموده بود.

¹⁰ پس خداوند بوسیلهٔ خدمتگزاران خود، انبیا چنین فرمود: «چون منسی، پادشاه یهودا این اعمال قبیح را انجام داده و حتی بدتر از اموریهایی که در گذشته در این سرزمین ساکن بودند، رفتار نموده و مردم یهودا را به بت‌پرستی کشانیده است؛¹² من نیز بر اورشلیم و یهودا چنان بلایی نازل خواهم کرد که هر که آن را بشنود وحشت کند.¹³ همان بلایی را سر اورشلیم می‌آورم که بر سر سامره و خاندان اخاب آوردم. اورشلیم را از لوٲ وجود ساکنانش پاک می‌کنم، درست همان طور که ظرف را پاک کرده، می‌شویند و آن را وارونه می‌گذارند تا خشک شود.¹⁴ بازماندگان قوم را نیز ترک خواهم گفت و ایشان را بدست دشمن خواهم سپرد تا آنها را غارت کنند،¹⁵ زیرا ایشان نسبت به من گناه ورزیده‌اند و از روزی

و روغنهای معطر، و نیز اسلحه‌خانهٔ خود را به آنها نشان داد. بدین ترتیب، فرستادگان بابلی تمام خزاین او را دیدند و هیچ چیز از نظر آنان پوشیده نماند.¹⁴ آنگاه اشیای نبی نزد حزقیای پادشاه رفت و از او پرسید: «این مردان از کجا آمده بودند و چه می‌خواستند؟»
حزقیای جواب داد: «از جای دور! آنها از بابل آمده بودند.»

¹⁵ اشعیا پرسید: «در کاخ تو چه دیدند؟»
حزقیای جواب داد: «تمام خزاین مرا که در کاخ من است دیدند.»

¹⁶ اشعیا به او گفت: «پس به این پیغامی که از طرف خداوند است، گوش کن: ¹⁷ زمانی می‌رسد که هر چه در کاخ داری و گنجهایی که اجدادت انداخته‌اند به بابل برده خواهد شد و چیزی از آنها برایت باقی نخواهد ماند.¹⁸ بابلیها برخی از پسرانت را به اسارت گرفته، آنان را خواجه خواهند کرد و در کاخ پادشاه بابل به خدمت خواهند گماشت.»
¹⁹ حزقیای جواب داد: «آنچه خداوند فرموده، نیکوست. لااقل تا وقتی که زنده‌ام این اتفاق نخواهد افتاد و صلح و امنیت برقرار خواهد بود.»

²⁰ شرح بقیهٔ رویدادهای سلطنت حزقیای و فتوحات او، و نیز حوض و قناتی که درست کرد و آب را به شهر آورد در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» ثبت گردیده است.²¹ پس از مرگ حزقیای، پسرش منسی پادشاه شد.

منسی، پادشاه یهودا

(2تواریخ 33: 1-20)

منسی دوازده ساله بود که پادشاه یهودا شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. (اسم مادرش حفصیه بود.)² او از اعمال زشت قومهای بت‌پرستی که خداوند آنها را از کنعان بیرون رانده بود، پیروی می‌کرد و نسبت به خداوند گناه می‌ورزید.

³ منسی معبدهای بالای تپه‌ها را که پدرش حزقیای خراب کرده بود، دوباره بنا نمود، قربانگاههایی برای

پیدا شدن کتاب تورات

(2تواریخ 34: 8-28)

⁴³یوشیای پادشاه در هجدهمین سال سلطنت خود، شافان (پسر اصلیا و نوهٔ مشلام) منشی دربار را به خانهٔ خداوند فرستاد تا این پیغام را به حلقیا، کاهن اعظم بدهد: «نقره‌ای را که مردم به خانهٔ خداوند می‌آورند و به کاهنان محافظ در ورودی می‌دهند، جمع آوری کن ⁶⁵و آن را به ناظران ساختمانی خانهٔ خداوند تحویل بده تا با آن، نجارها و بناها و معمارها را بکار بگیرند و سنگها و چوب‌های تراشیده را خریداری نمایند و خرابیهای خانهٔ خدا را تعمیر کنند.»

⁷(از ناظران ساختمانی خانهٔ خداوند صورتحساب نمی‌خواستند، چون مردانی امین و درستکار بودند.)

⁸یک روز حلقیا، کاهن اعظم نزد شافان منشی دربار رفت و گفت: «در خانهٔ خداوند کتاب تورات را پیدا کرده‌ام.» سپس کتاب را به شافان نشان داد تا آن را بخواند.

⁹¹⁰وقتی شافان گزارش کار ساختمان خانهٔ خداوند را به پادشاه می‌داد در مورد کتابی نیز که حلقیا، کاهن اعظم در خانهٔ خداوند پیدا کرده بود با او صحبت کرد. سپس شافان آن را برای پادشاه خواند.

¹¹وقتی پادشاه کلمات تورات را شنید، از شدت ناراحتی لباس خود را پاره کرد ¹²¹³و به حلقیا کاهن اعظم، شافان منشی، عسایا ملترم پادشاه، اخیقام (پسر شافان) و عکبور (پسر میکایا) گفت: «از خداوند بپرسید که من و قوم چه باید بکنیم. بدون شک خداوند از ما خشمگین است، چون اجداد ما مطابق دستورات او که در این کتاب نوشته شده است رفتار نکرده‌اند.»

¹⁴پس حلقیا، اخیقام، عکبور، شافان و عسایا نزد زنی به نام حُلده رفتند که نبیه بود و در محلهٔ دوم اورشلیم زندگی می‌کرد. (شوهر او شلوم، پسر تقوه و نوهٔ حرحس، خیاط دربار بود.) وقتی جریان امر را برای حله تعریف کردند، ¹⁵حله به ایشان گفت که نزد پادشاه بازگردند و این پیغام را از جانب خداوند، خدای اسرائیل به او بدهند. ¹⁶«همانطور که

که اجدادشان را از مصر بیرون آوردم تا به امروز مرا خشمگین نموده‌اند.»

¹⁶منسی علاوه بر این که اهالی یهودا را به بت پرستی کشانده، باعث شد آنها نسبت به خداوند گناه ورزند، افراد بی‌گناه بی‌شماری را نیز کشت و اورشلیم را با خون آنها رنگین ساخت.

¹⁷شرح بقیهٔ رویدادهای دوران سلطنت منسی و اعمال گناه آلود او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است. ¹⁸وقتی منسی مرد او را در باغ کاخ خودش که عوزا نام داشت دفن کردند و پسرش آمون بجای وی پادشاه شد.

آمون، پادشاه یهودا

(2تواریخ 33: 21-25)

¹⁹آمون بیست و دو ساله بود که پادشاه یهودا شد و دو سال در اورشلیم سلطنت کرد. (مادرش مشلمت، دختر حاروص از اهالی یطبه بود.) ²⁰او نیز مانند پدرش منسی نسبت به خداوند گناه ورزید.

²¹آمون از تمام راه‌های بد پدرش پیروی می‌نمود و بت‌های پدرش را می‌پرستید. ²²او از خداوند، خدای اجدادش برگشت و به دستورات خداوند عمل نکرد. ²³سرانجام افرادش بزد او توطئه چیدند و او را در کاخ سلطنتی‌اش به قتل رساندند. ²⁴مردم قاتلان آمون را کشتند و پسرش یوشیا را بجای او بر تخت سلطنت نشانند. ²⁵شرح بقیهٔ رویدادهای دوران سلطنت آمون در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» ثبت گردیده است. ²⁶او را در آرامگاه باغ عوزا دفن کردند و پسرش یوشیا بجای او پادشاه شد.

یوشیا، پادشاه یهودا

(2تواریخ 34: 1-2)

یوشیا هشت ساله بود که پادشاه یهودا شد و سی و یک سال در اورشلیم سلطنت نمود. (مادرش پدیده، دختر عدایه، از اهالی بصقت بود.) ²یوشیا مانند جنش داود مطابق میل خداوند عمل می‌کرد و از دستورات خدا اطاعت کامل می‌نمود.

درهٔ قدرون برد و سوزاند و خاکسترش را به قبرستان عمومی برده، روی قبرها پاشید.⁷ خانه‌های لواط را نیز که در اطراف خانهٔ خداوند بودند و زنان در آنجا برای بت اشیره لباس می‌پافتند، خراب کرد.

⁸ او کاهنان خداوند را که در دیگر شهرهای یهودا بودند به اورشلیم باز آورد و تمام معبد‌های بالای تپه‌ها را که در آنها قربانی می‌کردند از جعب تا بن‌شعب در هم کوبید. او همچنین بتخانه‌ای را که یهوشع، حاکم شهر اورشلیم، در سمت چپ دروازهٔ شهر ساخته بود، خراب کرد.⁹ کاهنان بتخانه‌ها اجازه نداشتند در خانهٔ خداوند خدمت کنند، ولی می‌توانستند با سایر کاهنان از نان مخصوص فطیر بخورند.

¹⁰ پادشاه، قربانگاه توفت را که در درهٔ حنوم بود خراب کرد تا دیگر کسی پسر یا دختر خود را برای بت مولک روی آن قربانی نکند.¹¹ او اسبهایی را که پادشاهان یهودا به خدای آفتاب وقف کرده بودند از خانهٔ خدا بیرون راند و عرابه‌های آنها را سوزاند. (اینجا در حیاط خانهٔ خدا، نزدیک دروازه و کنار حجرهٔ یکی از مقامات به نام نتتمک نگهداری می‌شدند).¹² سپس قربانگاه‌هایی را که پادشاهان یهودا بر پشت بام قصر آحاز ساخته بودند خراب کرد. در ضمن قربانگاه‌هایی را که منسی در حیاط خانهٔ خداوند بنا کرده بود در هم کوبید و تمام ذرات آن را در درهٔ قدرون پاشید.

¹³ او بتخانه‌های روی تپه‌های شرق اورشلیم و جنوب کوه زیتون* را نیز خراب کرد. (این بتخانه‌ها را سلیمان برای عشتاروت، الهه صیدون و برای کموش، بت نفرت‌انگیز مواب و ملکوم، بت نفرت‌انگیز عمون ساخته بود).¹⁴ او مجسمه‌ها را خرد کرد و بت‌های شرم‌آور اشیره را از بین برد و زمینی را که آنها روی آن قرار داشتند با استخوان‌های انسان پر ساخت.¹⁵ همچنین قربانگاه و بتخانهٔ بیت‌نیل را که پیرامون ساخته و بوسیلهٔ آنها بنی‌اسرائیل را به گناه کشانده

در کتاب تورات فرموده‌ام و تو آن را خواندی، بر این شهر و مردمانش بلا خواهم فرستاد،¹⁷ زیرا مردم یهودا مرا ترک گفته، بت‌پرست شده‌اند و با کارهایشان خشم مرا برانگیخته‌اند. پس آتش خشم من که بر اورشلیم افروخته شده، خاموش نخواهد شد.¹⁸ «اما من دعای تو را اجابت خواهم نمود و این بلا را پس از مرگ تو بر این سرزمین خواهم فرستاد. تو این بلا را نخواهی دید و در آرامش خواهی مرد، زیرا هنگامی که کتاب تورات را خواندی و از اخطار من در مورد مجازات این سرزمین و ساکنانش آگاه شدی، متأثر شده، لباس خود را پاره نمودی و در حضور من گریه کرده، فروتن شدی.»

فرستادگان پادشاه این پیغام را به او رساندند.

یوشیا بت‌پرستی را ریشه کن می‌کند

(2تاریخ 34: 7-3، 33-29)

پادشاه تمام بزرگان یهودا و اورشلیم را 23 احضار کرد و همگی، در حالی که کاهنان و انبیا و مردم یهودا و اورشلیم از کوچک تا بزرگ بدینال آنها می‌آمدند، به خانهٔ خداوند رفتند. در آنجا پادشاه تمام دستورات کتاب عهد را که در خانهٔ خداوند پیدا شده بود، برای آنها خواند.

نپادشاه نزد ستونی که در برابر جمعیت قرار داشت، ایستاد و با خداوند عهد بست که با دل و جان از دستورات و احکام او پیروی کند و مطابق آنچه که در آن کتاب نوشته شده است رفتار نماید. تمام جماعت نیز قول دادند این کار را بکنند.

⁴ سپس پادشاه به حلفیا، کاهن اعظم و سایر کاهنان و نگهبانان خانهٔ خداوند دستور داد تا تمام ظروفی را که برای پرستش بعل، اشیره، آفتاب، ماه و ستارگان بکار می‌رفت از بین ببرند. پادشاه تمام آنها را در بیرون اورشلیم در درهٔ قدرون سوزانید و خاکستر آنها را به بیت‌نیل برد.⁵ او کاهنان بت‌ها را که بوسیلهٔ پادشاهان یهودا تعیین شده بودند برکنار کرد. این کاهنان در بتخانه‌های بالای تپه‌ها در سراسر یهودا و حتی در اورشلیم به بعل و آفتاب و ماه و ستارگان و بت‌ها قربانی تقدیم می‌کردند.⁶ او بت شرم‌آور اشیره را از خانهٔ خداوند برداشته، آن را از اورشلیم به

* نسخهٔ عبری این متن از کوه زیتون بعنوان «کوه فساد» یاد می‌کند.

بود، در هم کوبید، سنگهای آنها را خرد کرد و بت شرم‌آور اشیره را سوزانید.¹⁶ سپس یوشیا متوجه شد که در دامنه کوه چند قبر هست. پس به افراشد دستور داد تا استخوانهای درون قبرها را بیرون آورند و آنها را بر قربانگاه بیت‌نیل بسوزانند تا قربانگاه نجس شود. این درست همان چیزی بود که نبی خداوند درباره قربانگاه یربعام پیشگویی کرده بود.¹⁷ * یوشیا پرسید: «آن ستون چیست؟»

اهالی شهر به او گفتند: «آن قبر مرد خدایی است که از یهودا به اینجا آمد و آنچه را که شما امروز با قربانگاه بیت‌نیل کردید، پیشگویی نمود.»¹⁸ یوشیای پادشاه گفت: «آن را واگذارید و به استخوانهای دست نزنید.» بنابراین استخوانهای او و استخوانهای آن نبی سامری را نسوزانیدند.¹⁹ یوشیا تمام بتخانه‌های روی تپه‌های سراسر سامره را نیز از میان برداشت. این بتخانه‌ها را پادشاهان اسرائیل ساخته بودند و با این کارشان خداوند را به خشم آورده بودند. ولی یوشیا آنها را با خاک یکسان کرد، همانطور که در بیت‌نیل کرده بود.²⁰ کاهنان بتخانه‌های بالای تپه‌ها را روی قربانگاه‌های خودشان کشت و استخوانهای مردم را روی آن قربانگاه‌ها سوزانید. سرانجام وی به اورشلیم بازگشت.

یوشیا عید پسخ را جشن می‌گیرد

(2تواریخ 35: 1-19)

²¹ یوشیای پادشاه به قوم خود دستور داد تا آیین عید پسخ را همانطور که بوسیله خداوند، خدای ایشان در کتاب عهد نوشته شده است، برگزار نمایند.²² از زمان یوشع به بعد، هیچ رهبر یا پادشاهی در اسرائیل یا یهودا هرگز با چنین شکوهی عید پسخ را برگزار نکرده بود.²³ آیین عید پسخ در سال هجدهم سلطنت یوشیا در اورشلیم برگزار شد.

سایر اقدامات یوشیا

پایان سلطنت یوشیا

(2تواریخ 35: 20-36: 1)

²⁸ شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت یوشیا و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است.²⁹ در آن روزها، نکو پادشاه مصر، با قشون خود بطرف رود فرات رفت تا به آشور در جنگ کمک کند. یوشیا در مجدو با او مقابله کرد، ولی در جنگ کشته شد.³⁰ سردارانش جنازه وی را بر عرابه‌ای نهاده از مجدو به اورشلیم بردند و او را در قبری که از پیش تدارک دیده بود دفن کردند. مردم یهودا پسر او یهوآحاز را به پادشاهی خود انتخاب کردند.

یهوآحاز، پادشاه یهودا

(2تواریخ 36: 2-4)

³¹ یهوآحاز بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و سه ماه در اورشلیم سلطنت کرد. (مادرش حموظل دختر ارمیا از اهالی لینه بود.)³² یهوآحاز مانند اجدادش نسبت به خداوند گناه ورزید.

³³ نکو، پادشاه مصر، یهوآحاز را در ربله در سرزمین حمات زندانی کرد تا از فرمانروایی وی در اورشلیم جلوگیری نماید و از یهودا سه هزار و چهارصد

** نگاه کنید به اول پادشاهان 13: 2.

*** نگاه کنید به اول پادشاهان 13: 31 و 32.

⁸یهویاکین هجده ساله بود که پادشاه یهودا شد و سه ماه در اورشلیم سلطنت کرد. (مادرش نحوشتا، دختر الناتان و از اهالی اورشلیم بود.) ⁹یهویاکین مانند پدرش نسبت به خداوند گناه ورزید.

¹⁰در دوره سلطنت یهویاکین، قشون نبوکدنصر، پادشاه بابل، اورشلیم را محاصره کرد. ¹¹وقتی شهر در محاصره بود، خود نبوکدنصر هم به آنجا رسید. ¹²یهویاکین و تمام مقامات و فرماندهان و خدمتگزاران دربارش و ملکه مادر تسلیم نبوکدنصر شدند.

پادشاه بابل در سال هشتم سلطنت خود، یهویاکین را زندانی کرد. ¹³طبق آنچه خداوند فرموده بود، بابلیها تمام اشیا قیمتی خانه خداوند، جواهرات کاخ سلطنتی و تمام ظروف طلا را که سلیمان پادشاه برای خانه خداوند ساخته بود، به بابل بردند. ¹⁴نبوکدنصر اهالی اورشلیم را که شامل فرماندهان و سربازان، صنعتگران و آهنگران می‌شدند و تعدادشان به ده هزار نفر می‌رسید به بابل تبعید کرد، و فقط افراد فقیر را در آن سرزمین باقی گذاشت.

¹⁵نبوکدنصر، یهویاکین را با مادر و زنان او، فرماندهان و مقامات مملکتی به بابل برد. ¹⁶همچنین تمام سربازان جنگ آزموده را که هفت هزار نفر بودند و هزار صنعتگر و آهنگر را اسیر کرده، به بابل برد. ¹⁷بعد پادشاه بابل متنبیا عموی یهویاکین را بجای او به پادشاهی تعیین نمود و نامش را به صدقیا تغییر داد.

صدقیا، آخرین پادشاه یهودا

(2تواریخ 36: 12و11؛ ارمیا 52: 1-3)

¹⁸صدقیا بیست و یک ساله بود که پادشاه یهودا شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت نمود. (مادرش حموطل، دختر ارمیا و از اهالی لبنه بود.) ¹⁹او مانند یهویاکیم نسبت به خداوند گناه ورزید. ²⁰خشم خداوند بر مردم اورشلیم و یهودا افروخته شد و او ایشان را طرد نمود.

سقوط اورشلیم

کیلوگرم نقره و سی و چهار کیلوگرم طلا باج خواست. ²⁴پادشاه مصر سپس الیقیم یکی دیگر از پسران یوشیا را انتخاب کرد تا در اورشلیم سلطنت کند و اسم او را به یهویاقیم تبدیل کرد. پادشاه مصر، یهوآحاز را به مصر برد و او در همانجا مرد. ²⁵یهویاقیم از قوم خود مالیات سنگینی گرفت تا باجی را که نکو، پادشاه مصر خواسته بود به او بدهد.

یهویاقیم، پادشاه یهودا

(2تواریخ 36: 5-8)

²⁶یهویاقیم بیست و پنج ساله بود که پادشاه یهودا شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت کرد. (مادرش زبیده، دختر فدایه و اهل رومه بود.) ²⁷یهویاقیم مانند اجدادش نسبت به خداوند گناه ورزید.

24

در دوره سلطنت یهویاقیم، نبوکدنصر، پادشاه بابل به اورشلیم حمله کرد. یهویاقیم تسلیم شد و سه سال به او باج و خراج پرداخت، اما بعد از آن، سر از فرمان وی پیچید و شورش نمود. ²خداوند قشون بابلی، سوری، موآبی و عمونی را فرستاد تا همانطور که بوسیله انبیا خبر داده بود، یهودا را نابود کنند. ³بدون شک این بلاها به فرمان خداوند بر یهودا نازل شد. خداوند تصمیم داشت یهودا را بسبب گناهان بی‌شمار منسی طرد کند، ⁴زیرا منسی اورشلیم را از خون بی‌گناهان پر کرده بود و خداوند نخواست این گناهان را ببخشد.

⁵شرح بقیه رویدادهای دوران سلطنت یهویاقیم و کارهای او در کتاب «تاریخ پادشاهان یهودا» نوشته شده است. ⁶پس از مرگ یهویاقیم پسرش یهویاکین بجای او بر تخت سلطنت نشست. ⁷پادشاه مصر دیگر از مرزهای خود خارج نشد، زیرا پادشاه بابل تمام متصرفات مصر را که شامل یهودا هم می‌شد، از نهر مصر تا رود فرات، اشغال نمود.

یهویاکین، پادشاه یهودا

(2تواریخ 36: 9-10)

(2تواریخ 36: 13-21، ارمیا 52: 3-11)

25

ظروف و تمام اسباب و آلات مفرغی را که برای قربانی کردن از آنها استفاده می‌شد، بردند. آنها تمام آتشدانها و کاسه‌های طلا و نقره را نیز با خود بردند.⁶ استونها و حوض بزرگ و میزهای متحرک آن، که سلیمان پادشاه برای خانه‌ی خداوند ساخته بود، آفتدر سنگین بود که نمی‌شد وزن کرد.⁷ بلندی هر ستون هشت متر بود و سر ستونهای مفرغی آنها که با رشته‌های زنجیر و انارهای مفرغی تزیین شده بود یک متر و نیم ارتفاع داشت.

اهالی یهودا به بابل تبعید می‌شوند

(ارمیا 52: 24-27)

⁸سرایا کاهن اعظم و صفنیا، معاون او، و سه نفر از نگهبانان خانه‌ی خداوند بدست نیوزرادان، فرمانده لشکر بابل، به بابل تبعید شدند.⁹ همچنین فرمانده سپاه یهودا، پنج مشاور پادشاه، معاون فرمانده سپاه که مسئول جمع‌آوری سرباز بود همراه با شصت نفر دیگر که در شهر مانده بودند،²⁰ همه اینها را نیوزرادان به ربله در سرزمین حمات نزد پادشاه بابل برد.²¹ پادشاه بابل در آنجا همه را کشت. به این ترتیب یهودا از سرزمین خود تبعید شد.

صدقیای بر ضد پادشاه بابل شورش کرد و نیوکدنصر، پادشاه بابل تمام سپاه خود را بطرف اورشلیم به حرکت درآورد و در روز دهم ماه دهم از سال نهم سلطنت صدقیای، پادشاه یهودا، اورشلیم را محاصره کرد.² این محاصره تا یازدهمین سال سلطنت صدقیای ادامه یافت.³ در روز نهم از ماه چهارم آن سال، قطعی آنچنان در شهر شدت گرفته بود که مردم برای خوراک چیزی نداشتند.⁴ آن شب، صدقیای پادشاه و تمام سربازانش دیوار شهر را سوراخ کردند و از دروازه‌ای که در میان دو حصار نزدیک باغ پادشاه بود به جانب دره اردن گریختند. سربازان بابلی که شهر را محاصره کرده بودند پادشاه را تعقیب نموده، در بیابان اریحا او را دستگیر کردند و در نتیجه تمام افرادش پراکنده شدند.⁶ آنها صدقیای را به ربله بردند و پادشاه بابل او را محاکمه و محکوم کرد.⁷ سپس پسران صدقیای را جلو چشمانش کشتند و چشمان خودش را نیز از کاسه درآوردند و او را به زنجیر بسته، به بابل بردند.

خرابی خانه خدا

(ارمیا 52: 12-23)

⁸نیوزرادان، فرمانده لشکر نیوکدنصر، در روز هفتم ماه پنجم از سال نوزدهم سلطنت نیوکدنصر، به اورشلیم آمد.⁹ او خانه خداوند، کاخ سلطنتی و تمام بناهای با ارزش را سوزانید.¹⁰ سپس به نیروهای بابلی دستور داد که حصار شهر اورشلیم را خراب کنند و خود بر این کار نظارت نمود.¹¹ او بقیه ساکنان شهر را با یهودیان فراری که طرفداری خود را به پادشاه بابل اعلام کرده بودند، به بابل تبعید کرد.¹² ولی افراد فقیر و بی‌چیز باقی ماندند تا در آنجا کشت و زرع کنند.¹³ بابلیها ستونهای مفرغی خانه خداوند و حوض مفرغی و میزهای متحرکی را که در آنجا بود، شکستند و تمام مفرغ آنها را به بابل بردند.¹⁴ همچنین تمام دیگها، خاک‌اندازها، انبرها،

¹⁸سرایا کاهن اعظم و صفنیا، معاون او، و سه نفر از نگهبانان خانه‌ی خداوند بدست نیوزرادان، فرمانده لشکر بابل، به بابل تبعید شدند.¹⁹ همچنین فرمانده سپاه یهودا، پنج مشاور پادشاه، معاون فرمانده سپاه که مسئول جمع‌آوری سرباز بود همراه با شصت نفر دیگر که در شهر مانده بودند،²⁰ همه اینها را نیوزرادان به ربله در سرزمین حمات نزد پادشاه بابل برد.²¹ پادشاه بابل در آنجا همه را کشت. به این ترتیب یهودا از سرزمین خود تبعید شد.

جدلیا، حاکم یهودا

(ارمیا 40: 7-9، 41: 1-3)

²²سپس نیوکدنصر، پادشاه بابل جدلیا (پسر اخیقام و نوه شافان) را بعنوان حاکم یهودا بر مردمی که هنوز در آن سرزمین باقی مانده بودند، گماشت.²³ وقتی فرماندهان و سربازان یهودی که تسلیم نشده بودند، شنیدند که پادشاه بابل جدلیا را حاکم تعیین کرده است، در مصفه به جدلیا ملحق شدند. این فرماندهان عبارت بودند از: اسماعیل پسر نتنیا، یوحنا پسر قاری، سرایا پسر تحومت نطوفاتی و یازنیا پسر معکتی.²⁴ جدلیا برای آنها قسم خورد و گفت: «لازم نیست از فرماندهان بابلی بترسید. با خیال راحت در این سرزمین

زندگی کنید. اگر پادشاه بابل را خدمت کنید ناراحتی نخواهید داشت.»

²⁵ ولی در ماه هفتم همان سال اسماعیل (پسر نتتیا و نوه الیشمع) که از اعضای خاندان سلطنتی بود، با ده نفر دیگر به مصفیه رفت و جدلیا و همستان یهودی و بابلی او را کشت.²⁶ تبعید از آن تمام مردم یهودا، از کوچک تا بزرگ، همراه فرماندهان به مصر فرار کردند تا از چنگ بابلیها در امان باشند.

آزادی یهوایکین از زندان

(ارمیا 52: 31-34)

²⁷ وقتی اوایل مروءک پادشاه بابل شد، یهوایکین، پادشاه یهودا را از زندان آزاد ساخت و این مصادف بود با بیست و هفتمین روز از ماه دوازدهم سی و هفتمین سال اسارت یهوایکین.²⁸ اوایل مروءک با یهوایکین به مهربانی رفتار کرد و مقامی به او داد که بالاتر از مقام تمام پادشاهانی بود که به بابل تبعید شده بودند.²⁹ پس لباس زندانی او را عوض کرد و اجازه داد تا آخر عمرش بر سر سفره پادشاه بنشیند و غذا بخورد.³⁰ تا روزی که یهوایکین زنده بود، هر روز مبلغی از طرف پادشاه به او پرداخت می‌شد.